

Sulejman b. Nasir El-'Alwan

DJELA

koja izvode iz vjere

El-Kelimeh, 2003.

Naslov originala:

سلميان بن ناصر العلوان:

التبيان شرح نواقض الإيمان

للإمام المجدد شيخ الإسلام محمد بن عبد الوهاب رحمه الله

Sulejman b. Nasir El-'Alwan

DJELA KOJA IZVODE IZ VJERE

Novi Pazar, 2003.

ISLAMSKA - BIBLIOTEKA . NET

U ime Allaha, Milostivog, Samilosnog

PREDGOVOR

Hvala pripada Uzvišenom Allahu, neka je spas i blagoslov na Allahova posljednjeg Poslanika, na njegovu porodicu i njegove plemenite ashabe i sve one koji slijede njegov put!

Neprestana borba između Istine, na jednoj strani, i neistine, na drugoj strani, kao i borba između vjere i krivovjerstva, neće prestati sve dok postoje nebesa i Zemlja. Međutim, ma koliko krivovjerstvo izgledalo moćno, i bez obzira u koga našlo pobornika i preplavilo zemlju, konačna pobjeda će pripasti Allahovoj pravoj vjeri, jer je On Sam Sebe zadužio čuvanjem Svoje posljednje Objave. Dokazi onih koji propovijedaju krivovjerstvo su slabi. Cilj autora ove knjige jeste da ukaže vjernicima, u nekoliko poglavlja, na djela i postupke koji poništavaju vjerovanje. Nepobitna je činjenica, da se izmijenio odnos čovjeka prema vjeri. Ljudi se nedovoljno pridržavaju njenih propisa i sve manje obavljaju islamske propise na način kako je to propisao Allah, dž.š. Stoga sam odlučio da prevedem ovaj rad na sugestiju svojih prijatelja, da ih Allah, dž.š. za to nagradi.

Imajući u vidu da će ova knjiga doći u ruke i onih koji su skloni i pozitivnoj i negativnoj kritici, a odnose se na ono poglavlje koje tretira odnose muslimana prema nemuslimanima, dužnost mi je dati pojašnjenje.

Kur'an nedvojbeno nalaže korektan odnos prema svim ljudima. Kršćani i Jevreji, pak, uživaju poseban status. Kur'an ih naziva ehl-i kitabom - pristalicama knjige. Kur'an izričito kaže da treba pomoći i činiti dobra djela nemuslimanima koji ne progone muslimane.

Molim Allaha, dž.š., da nam istinu prikaže onakvom kakva jeste a ne onakvom kakva nam se pričinjava, da nam osvijetli srca ljubavlju i da uputi ljude na put kojim je Allah zadovoljan. Molim Allaha, dž.š. da ovaj trud bude samo radi Njega i da se ovim djelom okoriste oni koji tragaju za Istinom.

Hvala pripada Allahu, dž.š., a blagoslov Njegovom Poslaniku!

Mensur Zukorlić

Predgovor šestom izdanju ovog djela

Hvala pripada Allahu. Mi Ga hvalimo i od Njega pomoć i oprost tražimo. Utječemo Mu se od zla naših duša i naših loših djela. Koga Allah uputi njega ne može niko na stranputicu odvesti, a koga ostavi u zabludi nema toga ko bi ga uputio na Pravi Put.

Svjedočim da nema boga osim Allaha, Jedinnoga, Koji nema sudruga i svjedočim da je Muhammed Njegov rob i poslanik.

A potom:

Ovo je šesto izdanje našeg djela- **Komentar djelu: Stvari koje poništavaju iman (vjerovanje).** U ovom izdanju dodao sam neka važna pitanja zbog velikog neznanja u ovom vremenu o jedinstvu Stvoritelja u ibadetu, kao što sam i zanemario ono što je trebalo zanemariti. Na kraju sam napisao drugi dodatak ovom komentaru u kome sam objasnio razliku između djela koja izvode iz imana i smatranja nevjernikom onog ko ih čini, jer neki ljudi ne prave razliku među ovim pojmovima i smatraju da su oni u nužnom korelacijskom odnosu.

Molimo Allaha da učini ovo djelo korisnim i da nam podari iskrenost u govoru i djelu.

Neka je hvala Allahu, Gospodaru svjetova.

Predgovor prvom izdanju ovog djela

U ime Allaha, Milostivog, Samilosnog:

Hvala Allahu Gospodaru svjetova. Neka je spas i blagoslov na Poslanika Gospodara svjetova.

A potom:

Neka braća su tražila od mene da objasnim deset djela koja poništavaju iman, koja je naveo reformator šejhul islam Muhammed b. Abdul Vehhab, Allah mu se smilovao, nakon što su se vjerska i imanska obilježja izgubila i nestala među ljudima, pa sam se odazvao njihovoj molbi nadajući se da će to biti od koristi.

U ovom komentaru sam bio umjeren. Nisam htio da bude dug i dosadan, jer više kod ljudi nema entuzijazma i strpljenja za čitanjem dugih djela i tekstova, a niti sam htio da ga konciznost degeneriše i da tako ne ispuni ono što se očekuje od njega. Pokušao sam da nađem sredinu između te dvije krajnosti.

Molim Allaha, dž.š., da ovo naše dobro djelo bude urađeno samo u Njegovo ime i neka je mir i blagoslov na našeg poslanika Muhammeda, njegovu porodicu i ashabe.

**DJELA KOJA
IZVODE IZ
VJERE**

Komentar djela: djela koja izvode iz vjere (imana)

Šejh, Allah mu se smilovao rekao je:

**U ime Allaha, Milostivog, Samilosnog!
Znaj da ima deset stvari koje poništavaju vjerovanje.**

Ove stvari autor je, da mu se Allaha smiluje, počeo sa *bismillom* povodeći se u tome za časnom Knjigom Kur'anom i Poslanikom, s.a.v.s., u njegovim pismima i dokumentima, kao što je i potvrđeno dokazom da je lijepo početi te i druge stvari sa bismillom.

Umjesto bismille može se proučiti i tesmije¹. Poslanik, s.a.v.s., bi tesmije učio prije jela, polnog odnosa kao i drugih poznatih stvari koje nisu skrivene i nepoznate.

Znaj (i'lem) da ima deset stvari koje kvare islam.

«I'lem» je imperativ koji je nepromjenljiv. Završava se sa sukunom. Nastao je od riječi «'ilm», što u prijevodu znači znanje, spoznaja. A pod znanjem se podrazumijeva kategorički sud razuma o nečemu, koji je sukladan sa stvarnošću.

Prema tome, autor ovom riječju kao da hoće reći čitaocu: Budi (psihički) spreman da prihva-

¹ A to je da se prouči samo Bismillah.

tiš ovo što ću ti reći o stvarima koje poništavaju iman (vjerovanje), jer je moguće da ih razumiješ i shvatiš njihovu bit i tako se spasiš iz tmina neznanja i izideš na svjetlo.

Riječ «nevakid» je množina riječi «naķid» to je particip aktivni, a participi aktivni za nerazumna bića u arapskom jeziku imaju ovaj oblik množine, tj. «feva'il».

Sintagma «nevakidul islam» označava stvari koje, kad se nađu sa imanom, pokvare ga i ponište djela nosioca takvog imana nakon čega on postaje od onih koji će vječno ostati u Vatri (ako se ne pokaje).

Zato je dužnost svakom muslimanu i muslimanki da nauči ove stvari koje poništavaju iman jer se u suprotnom može desiti da ih neko od njih uradi, a da ne zna za njihove posljedice, kao što je vidljivo kod mnogih koji tvrde da su muslimani a upražnjavaju ih. A nema stanje niti snage osim sa Allahom.

Ašeretu nevakid (deset stvari koje kvare iman)

Ustvari, ovih stvari koje poništavaju iman ima više, ali je Šejh, Allah mu se smilovao, izabrao ovih deset jer su to stvari kojima se načelno slažu svi muslimani, naime da njihovo upražnjavanje izvodi iz vjere.

Ili, može se reći da tih stvari ima dosta koje su islamski pravnici naveli u poglavlju o pravnim normama i koje se tiču otpadnika, ali sve one u cjelini ne izlaze iz okvira ovih deset stvari koje je naveo Šejh.

**PRVA STVAR
KOJA
NARUŠAVA I
PONIŠTAVA
VJEROVANJE
(IMAN)**

Muhammed b. Abdul Vehhab, Allah mu se smilovao, rekao je:

Prva stvar je širk¹ u obredoslovlju (ibadetu) koje se čini Allahu. Uzvišeni je rekao:

﴿إِنَّ اللَّهَ لَا يَغْفِرُ أَنْ يُشْرَكَ بِهِ وَيَغْفِرُ مَا دُونَ ذَلِكَ لِمَنْ يَشَاءُ﴾

*"Allah neće oprostiti da Mu se neko drugi smatra ravnim, a oprostit će manje grijehe od toga, kome On hoće."*²

﴿إِنَّهُ مَنْ يُشْرِكْ بِاللَّهِ فَقَدْ حَرَّمَ اللَّهُ عَلَيْهِ الْجَنَّةَ وَمَأْوَاهُ النَّارُ وَمَا لِلظَّالِمِينَ مِنْ أَنْصَارٍ﴾

*"Ko drugog Allahu smatra ravnim, Allah će mu ulazak u džennet zabraniti i boravište njegovo će džehennem biti; a nevjernicima neće niko pomoći."*³

U ovu vrstu širka spada i klanje životinja u ime nekog drugog mimo Allaha, kao da neko kolje životinje u ime džina ili u ime dobrih koji su umrli, tj. na njihovim mezarima.

Šejh, Allah mu se smilovao, otpočeo je ovih deset stvari koje poništavaju iman širkom, tj.

¹ Širk je smatrati nekoga ravnim Allahu, dž.š., u bilo čemu. Ovdje se misli na činjenje obredoslovlja nekome mimo Allaha sa Allahom ili samo njemu bez Allaha.

² En-Nisa', 48.

³ El-Ma'ide, 72.

smatranjem nekoga ravnim Allahu. To zato jer je to najveći grijeh kog stvorenje može učiniti prema Allahu. Taj grijeh anulira jednoću (tevhid) u stvaranju i obezvrjeđuje jadnoću (tevhid) obožavanja. Pod širkom se načelno smatra i on znači neko stvorenje izjednačiti sa Allahom u nečemu što je svojstveno samo za Allaha.

Kako da to ne bude najveći grijeh prema Allahu kada stvorenje njim smatra nekoga od stvorenja u obredoslovlju ravnim Allahu, a Allah ga je stvorio iz ničega i othranio Svojim blagodatima?!

Širk se dijeli na tri vrste:

- 1 - veliki širk.
- 2 - mali širk.
- 3 - skriveni širk.

Ibnul Kajjim, Allah mu se smilovao, smatra da širka imaju dvije vrste:

- 1 - veliki.
- 2 - mali.

Prva vrsta: veliki širk

Veliki širk Allah neće oprostiti ako se onaj ko ga bude činio ne pokaje. Ako se takav sretne sa Allahom sa ovom vrstom širka, ostat će vječno i zauvijek u džehennemskoj vatri.

Uzvišeni je rekao:

﴿إِنَّ اللَّهَ لَا يَغْفِرُ أَنْ يُشْرَكَ بِهِ وَيَغْفِرُ مَا دُونَ ذَلِكَ لِمَنْ يَشَاءُ﴾

*"Allah neće oprostiti da Mu se neko drugi smatra ravnim, a oprostit će manje grijehove od toga, kome On hoće."*¹

﴿وَمَنْ يُشْرِكْ بِاللَّهِ فَكَأَنَّمَا خَرَّ مِنَ السَّمَاءِ فَتَخْطَفُهُ الطَّيْرُ أَوْ تَهْوِي بِهِ الرِّيحُ فِي مَكَانٍ سَحِيقٍ﴾

*"A onaj kô bude smatrao đá Allahu ima iko ravan bit će kao onaj koji je s neba pao i koga su ptice razgrabile, ili onaj kojega je vjetar u daleki predio odnio."*²

Zbog toga će oni koji su obožavali mezare i drugi idolopoklonici svojim božanstvima u Vatri sagorjeti:

﴿تَاللَّهِ إِن كُنَّا لَفِي ضَلَالٍ مُّبِينٍ * إِذِ نُسَوِّيكُمْ بِرَبِّ الْعَالَمِينَ﴾

*"Allaha nam, bili smo, doista, u očitoj zabludi kada smo vas sa Gospodarom svjetova izjednačavali."*³

Oni ta božanstva nisu izjednačavali sa Allahom u stvaranju, davanju opskrbe, oživljavanju niti u usmrćivanju, nego su ih izjednačavali sa Allahom u ljubavi, a ona je srž svih ibadeta. Također su oni ta božanstva izjednačavali sa Allahom u veličanju koje je vrsta dodvoravanja i najveća vrsta ibadeta. Zbog toga je Allah osudio one koji Ga ne veličaju i rekao: ﴿مَا لَكُمْ لَا تَرْجُونَ لِلَّهِ وَقَارًا﴾ *«Šta vam je, zašto se Allahove sile ne bojite?»*

¹ En-Nisa', 48.

² El-Hadždž, 31.

³ Eš-Su'ara', 97, 98.

Zato možemo konstatovati da sve vrste širka obuhvaća širk u kome se smatra nekoga Allahu ravnim.

Velikog širka ima mnogo vrsta, ali se može načelno obuhvatiti sa četiri¹ koje ćemo ukratko spomenuti sa kratkim osvrtom kako ne bismo duljili iako bi duži komentar o ovim pitanjima bio bolji i precizniji. Međutim, imajući na umu stanje današnjih čitalaca, zadovoljit ćemo se kratkim objašnjenjem.

Prva vrsta velikog širka: širk u dovi

Dokaz za ovu vrsta širka su riječi Uzvišenog:

﴿فَإِذَا رَكِبُوا فِي الْفُلِّ دَعَوْا اللَّهَ مُخْلِصِينَ لَهُ
الدِّينَ فَلَمَّا نَجَّاهُمْ إِلَى الْبَرِّ إِذَا هُمْ يُشْرِكُونَ﴾

*"Kada se u lađe ukrcaju, iskreno se mole Allahu, a kada ih On do kopna dovede, odjednom druge Njemu ravnim smatraju."*²

Autor, da mu se Allah smiluje u djelu Četiri temelja (القواعد الأربعة) rekao je: "Četvrto pravilo: Idolopoklonici našeg vremena su veći mušrici od prvih mušrika, jer prvi mušrici su činili širk kada su bili u izobilju, a iskreno su se obraćali Allahu kada bi se našli u poteškoći, dok je širk savremenih mušrika neprestan i u izobilju i u poteškoćama."

U predgovoru spomenutog djela autor je re-

¹ Pogledaj djelo Medžmuatu-tevhid- str. 5.

² Nuh, 13.

kao: "Kada širk uđe u ibadet on ga pokvari kao kad se nešto što kvari abdest desi onome ko je pod abdestom. Kada si saznao da širk, kada se pomiješa sa ibadetom, kvari ibadet i uništava djelo a onaj ko ga čini postaje od onih koji će vječno ostati u vatri, onda si shvatio da ti je to najvažnije znati ne bi li te Allah izbavio iz ove mreže, tj. činjenja širka Uzvišenom Allahu."

Druga vrsta velikog širka: širk u nijjetu, volji i namjeri

Dokaz ove vrste širka su riječi Uzvišenog:

﴿مَنْ كَانَ يُرِيدُ الْحَيَاةَ الدُّنْيَا وَزَيَّنَّتْهَا نُوفٌ إِلَيْهِمْ
أَعْمَالُهُمْ فِيهَا وَهُمْ فِيهَا لَا يُخْمُونَ * أُولَٰئِكَ
الَّذِينَ لَيْسَ لَهُمْ فِي الْآخِرَةِ إِلَّا النَّارُ وَحَبِطَ مَا
صَنَعُوا فِيهَا وَبَاطِلٌ مَّا كَانُوا يَعْمَلُونَ﴾

*"Onima koji žele život na ovom svijetu i ljepote njegove – Mi ćemo dati plodove truda njihova i neće im se u njemu ništa prikratiti. Njih će na onom svijetu samo vatra peći; tamo neće imati nikakve nagrade za ono što su na Zemlji radili i bit će uzaludno sve što su činili."*¹

Autoritet Ibnul Kajjim, Allah mu se smilovao, rekao je: "Širk u željama i nijjetima je more koje nema obala, i malo ko da se spasi od njega. Ko svoje djelo radi u ime nekog drugog a ne u ime Allaha, nastojeći da njime drugo nešto postigne a ne Njegovo zadovoljstvo, tražeći od tog

¹ Hud, 15-16.

radi koga čini to djelo nagradu takav je već počinio širk u svom nijetu i želji».

Pod širkom u nijetu, kao vrstom velikog širka, Ibnul Kajjim podrazumjeva kad neko sva svoja djela radi u ime nekog drugog a ne u ime Allaha. Međutim, ako neko uradi neko djelo iz rijaluka (licemjerno, iz pretvaranja), to se smatra malim širkom, o čemu će kasnije biti riječi ako Bog da.

Treća vrsta velikog širka: širk i pokornosti

To je pokornost rabinima i svećenicima u onim stvarima koje je Allaha zabranio, kao što Uzvišeni veli:

﴿اتَّخَذُوا أَحْبَارَهُمْ وَرُهْبَانَهُمْ أَرْبَابًا مِّن دُونِ اللَّهِ
وَالْمَسِيحَ ابْنَ مَرْيَمَ وَمَا أُمِرُوا إِلَّا لِيَعْبُدُوا إِلَهًا
وَاحِدًا لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ سُبْحَانَهُ عَمَّا يُشْرِكُونَ﴾

"Oni, pored Allaha, bogovima smatraju svećenike i monahe svoje i Mesiha, sina Merjemina, a naređeno im je da se samo jednom Bogu klanjaju, nema Boga osim Njega. On je vrlo visoko iznad onih koje oni Njemu ravnim smatraju" (Et-Tevbe, 31).

Ovaj ajet objašnjava i tumači ono što prenose Tirmizi i drugi od Adija b. Hatima da je čuo Poslanika, s.a.v.s., kada je učio ovaj ajet: *"Oni, pored Allaha, bogovima smatraju svećenike i monahe"*. Adij je tada rekao Allahovu Poslaniku: Mi njih ne obožavamo! Poslanik, s.a.v.s., rekao je na to: Zar oni ne zabranjuju ono što je Allah dozvolio, a dozvoljavaju ono što je Allah

zabranio? Rekao je: Jest, rade tako. To je njihovo obožavanje, rekao je.

Lanac ove predaje je slab (daif), ali ga potvrđuje mevkuf predaja kod Ibn Džerira¹ preko Habiba b. Ebu Sabita od Ebu Bahterija od Ebu Huzejfa. Oko njegove autentičnosti ima dileme ali tefsir ovog ajeta je vrlo poznat kod mufesira i niko ga od njih ne odbacuje.

Šejhul islam Ibn Tejmije, Allah mu se smilovao je rekao: «Ovi koji su uzeli svoje rabine i svećenike za božanstva pokoravajući im se u onome što su dozvolili od stvari koje je Allah zabranio i u onome što su zabranili od stvari koje je Allah dozvolio ima dvije vrste:

Prva, to su oni koji znaju da su ti rabini i svećenici promijenili Allahovu vjeru i u takvoj vjeri ih slijede vjerujući da je dozvoljeno ono što je Allah zabranio i smatrajući zabranjenim ono što je Allah dozvolio. Oni se u tome povode za svojim glavešinama i pored toga što su potpuno svjesni da su promijenili vjeru poslanika. Ovo je nevjerovanje. Allah i Njegov Poslanik, s.a.v.s., to su okarakterisali kao širk iako sljedbenici tih rabina i svećenika njima ne klanjaju niti im sedždu čine.

Prema tome, onaj ko slijedi drugog u onim stvarima koje su oprečne vjeri i bude svjestan toga vjerujući tome koji te stvari bude propovijedao a ne bude vjerovao Allahu u Njegovu poslaniku, s.a.v.s., smatraće se mušrikom kao i on.

¹ Džami'ul bejan, 10/114.

Druga: Oni koji čvrsto vjeruju i smatraju da je halal i haram ono što je Allah zabranio ili dozvolio, ali im se pokoravaju u nepokornosti prema Allahu, dž.š., kao što musliman čini grijeha za koje smatra da su grijeh. Na ovakve se odnosi propis kao i na one koji čine grijeh na spomenuti način.¹

Četvrta vrsta velikog širka: širk u ljubavi

Dokaz za ovu vrstu širka su riječi Uzvišenog:

﴿وَمِنَ النَّاسِ مَن يَتَّخِذُ مِن دُونِ اللَّهِ أَندَادًا يُحِبُّونَهُمْ كَحُبِّ اللَّهِ﴾

"Ima ljudi koji su mjesto Allaha kumire prihvatili, vole ih kao što se Allah voli"
(El-Bekare, 165).

Idolopoklonik, zbog neposjedovanja znanja o Allahu, voli kumire i neka druga božanstva kao što se voli Allah, ili još više. Vidjet ćeš ga kada se povrijede ta božanstva kako se ljuti zbog toga više nego što ga te psovke iritiraju kad se povrijedi Allah. Raduje im se više nego što se raduje Allahu.

Uzvišeni je rekao:

﴿وَإِذَا ذَكَرَ اللَّهُ وَحْدَهُ اشْمَأَزَّتْ قُلُوبُ الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِالْآخِرَةِ وَإِذَا ذَكَرَ الَّذِينَ مِن دُونِهِ إِذَا هُمْ يَسْتَبْشِرُونَ﴾

¹ Medžmu'ul fetava, 7/70.

"Kada se Allah samo spomene, grče se srca onih koji u onaj svijet ne vjeruju, a kada se spomenu oni kojima se oni pored Njega klanjaju, odjednom ih radost obuzme" (Ez-Zumer, 45).

Autoritet Ibnul Kajjim, Allah mu se smilovao, rekao je: Ovdje imamo četiri vrste ljubavi. Dužnost je napraviti razliku između njih, jer je uistinu zalutao onaj ko ne bude napravio razliku među njima nakon što ih spozna. Te ljubavi su:

Prva, sama ljubav prema Allahu nije dovoljno da bi se spasilo od Allahove kazne i zaslužila Njegova nagrada, jer i idolopoklonici, obožavaoci krsta, židovi i drugi na neki način vole Allaha.

Druga, voljeti ono što Allah voli. Sa ovom vrstom ljubavi se ulazi i izlazi iz islama. Najdraži ljudi Allahu su oni koji su najbolji i najžešći u ovoj vrsti ljubavi.

Treća, ljubav u ime Allaha i za Allaha. Ta ljubav je nužna posljedica druge vrste ljubavi, jer druga vrsta ljubavi neće biti ispravna ako se ne bude voljelo u ime njega i za Njega.

Četvrta, ljubav uz Allaha. To je idolopoklonička ljubav. Svako onaj ko bude nešto volio uz Allaha a ne u ime Allaha, niti radi Njega, niti zbog Njega, on je na taj način uzeo sebi drugo božanstvo i ta njegova ljubav će biti idolopoklonička.

Svaka od ove četiri vrste ljubavi velikog širka izvode iz islama ako se ne budu poklanjale Onom ko ih zaslužuje. To zbog toga što su one u

biti ibadet a činiti ibadet, nekom drugom mimo Allaha je širk.

Uzvišeni je rekao:

﴿وَمَنْ يَدْعُ مَعَ اللَّهِ إِلَهًا آخَرَ لَا بُرْهَانَ لَهُ بِهِ فَإِنَّمَا حِسَابُهُ عِنْدَ رَبِّهِ إِنَّهُ لَا يُفْلِحُ الْكَافِرُونَ﴾

"A onaj ko se, pored Allaha, moli drugom bogu, bez ikakva dokaza o njemu, pred Gospodarom svojim će račun polagati, i nevjernici ono što žele neće postići" (El-Mu'minun, 117).

Ovdje je Allah ovakve nazvao nevjernicima zbog toga što su se molili Allahu i drugima.

U veliki širk se ubraja i klanje životinja u ime nekog drugog a ne u ime Allaha, jer je klanje u ime Allaha jedan vid ibadeta kao što se vidi iz sljedećih ajeta:

﴿فَصَلِّ لِرَبِّكَ وَأَنحر﴾

"Zato se Gospodaru svom moli i kurban kolji", (El-Kevser, 2);

﴿إِنْ صَلَاتِي وَنُسُكِي وَمَحْيَايَ وَمَمَاتِي لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ﴾

"Klanjanje moje, obredi moji, i život moj, i smrt moja doista su posvećeni Allahu, Gospodaru svjetova" (El-En'am, 162).

Riječ «nusuk» spomenuta u zadnjem ajetu upravo znači klanje.

Ko prinese žrtvu u ime nekog evlije, kipa ili džina, kao što to radi mnoge neznalice u južnim krajevima ili nekim mekkanskim četvrtima prilikom uselenja u novi stan ili kuću, tim svo-

jim činom je izišao iz islama i postao nevjernik na stranputici, jer je on jedan vid ibadeta posvetio nekom drugom mimo Allaha.

Ista je stvar i sa zavjetom u kom se čovjek zavjetuje nekom drugom, a ne Allahu. On time čini veliki širk, jer je zavjet ibadet kao što se to vidi iz ovog ajeta: ﴿يُوفُونَ بِالنَّذْرِ﴾ "...oni su zavjet ispunjavali. (El-Insán, 7), ﴿وَمَا أَنْفَقْتُمْ مِنْ نَفَقَةٍ أَوْ نَذَرْتُمْ مِنْ نَذْرٍ فَإِنَّ اللَّهَ يَعْلَمُهُ﴾ - "Za sve što potrošite i što se zavjetujete – Allah sigurno za to zna!" (El-Bekare, 270).

Stoga, ko se zavjetuju nekom evliji za svijeće ili meso on je time skinuo sa svog vrata emanet islama jer se je dozvoljeno zavjetovati se samo Allahu. Zavjetovanje nekom drugom mimo Allaha oprečno je onome sa čim je Allah poslao Muhammeda, s.a.v.s.

Zavjetovanje na način kako to rade oni koji obožavaju turbeta u susjednim i drugim zemljama onima za koje vjeruju da im mogu naštetiti ili korist donijeti je najveća vrsta širka, koja izvodi iz islama.

Ko rekne da je to mali širk udaljio je nadu na osnovu svog neznanja o tome. Da Allah bude na pomoći i na Njega se oslanja. Nema stanja niti snage bez Njegove dozvole.

Ovdje se može još ubrojati i traženje zaštite i pomoći. Sve te stvari ako se za njih bude obraćalo nekom drugom, na taj način će se učiniti veliki širk.

Druga vrsta: mali širk

Ako bi se čovjek sreo sa Allahom sa ovim

griehom on bi bio prepušten Allahovoj volji. Po najispravnijem mišljenju, ako Allah htjedne oprostiti će mu u uvesti ga u Džennet, a ako htjedne, kaznit će ga, ali, u svakom slučaju, on će ne kraju ući u Džennet, jer mali širk nema za posljedicu da onoga ko ga čini ostavi vječno u vatri, ali ga izlaže kazni pa je dužnost paziti ga se i čuvati.

Od male vrste širka je zaklinjanje sa nekim drugim osim Allaha pod nijjetom da se tom zakletvom ne namjerava veličanje onoga čime se zaklinje, jer ako se bude namjeravalo da se to za zakletvom veliča, onda je to veliki širk.

Poslanik, s.a.v.s., rekao je: *"Ko se zakune nečim drugim mimo Allaha već je učinio nevjerovanje ili širk"*.

Ovaj hadis prenose Ahmed, Ebu Davud, Tirmizi i Hakim, koji veli da je vjerodostojan, a zatim je rekao: On ispunjava uvjete Buharija i Muslima. O njemu se nije izjasnio Zehebi. Svi ga prenose od Ibn Omera.

Od malog širka je i pretvaranje (rijaluk) i licemjernost.

Poslanik, s.a.v.s., rekao je: *"Najviše se bojim za vas malog širka. Upitan je potom o tom širku pa je rekao da je to rijaluk (pretvaranje)"*.

Prenosi ga Ahmed i drugi od Mahmuda b. Lebida sa dobrim lancem prenosilaca.

Pa ako je mali širk bio opasan za ashabe koji su bili sa Poslanikom, s.a.v.s., i koji su živjeli u vrijeme silaska Objave, za druge, koji su slabijeg imana i znanje, logičnije da bude još opasniji.

Musliman se može spasiti od širka samo potpunom iskrenošću prema Allahu, dž.š., i dosljednom slijeđenju Poslanika, s.a.v.s.

Nakon što je autoritet Ibnul Kajjim, Allah mu se smilovao, naveo širk onih koji obožavaju Sunce, Mjesec, vatru i druge stvari, rekao je: Širk u ibadetu je blaži i lakši od ovog, jer on proizlazi od onog koji vjeruje da nema drugog Boga osim Allaha i da ne može donijeti štetu ili korist, dati nafaku ili je zabraniti niko drugi osim Allaha, ida ne postoji drugo Božanstvo do Njega, niti ima drugog Gospodara osim Njega. Međutim, takav ne izdvaja Allaha u svojim odnosima i ibadetima. Takav ponekad radi za sebe, drugi puta za dunjaluk, treći puta za položaj, mjesto i ugleda kod stvorenja. U tim njegovim odnosima i trudu Allahu pripada neki udio, njemu i njegovim prohtjevima i strastima drugi udio, šejtanu, treći i ljudima četvrti. Ovakav je hal većine ljudi.

Ovo je širk za koji je Poslanik, s.a.v.s., rekao u hadisu kog prenosi Ibn Hibban u svom **Sahihu**: *"Širk u ovom ummetu je nečujniji od mravljeg hoda. Upitali su: Kako da se, o Allahov Poslaniče, spasimo od njega? Rekao je: Recite: Allahu inne e'uzu bike en ušrike bike ve ene e'alemu ve estagfiruke lima la e'alemu."*

(Bože, utječem Ti se od širka kojeg znam a tražim od Tebe oprosta za širk kojeg ne znam.)

Uzvišeni je rekao:

﴿قُلْ إِنَّمَا أَنَا بَشَرٌ مِّثْلُكُمْ يُوحَىٰ إِلَيَّ أَنَّمَا إِلَهُكُمُ إِلَهُ وَاحِدٌ فَمَن كَانَ يَرْجُوا لِقَاءَ رَبِّهِ فَلْيَعْمَلْ عَمَلًا صَالِحًا وَلَا يُشْرِكْ بِعِبَادَةِ رَبِّهِ أَحَدًا﴾

"Reci: 'Ja sam čovjek kao i vi, meni se objavljuje da je vaš Bog- jedan Bog. Ko žudi da od Gospodara svoga bude lijepo primljen neka čini dobra djela i neka, klanjajući se Gospodaru svome, ne smatra Njemu ravnim nikoga'" (El-Kehf, 110).

To znači: kao što je On Bog Jedan Jedini, također se ibadet treba činiti samo Njemu Jedinom i nikom više. Kao što On jedan jedini u božanstvu treba također da bude jedini u ibadetu.

Iskreno djelo je ono koje čisto od rijaluka i ograničeno sunnetom.

Omer b. Hattab, r.a., pored ostalih dova učio bi i ovu: Bože, učini moje djelo svo dobrim, učini da ono bude u ime Tebe iskreno i ne dozvoli da u njemu išta bude za nekog drugog osim za Tebe.¹

Ovaj širk u ibadetu anulira sevape za to djelo. Vršilac takvog djela može biti za njega i kažnjen ako to djelo imadne status vadžiba u islamu. To zato što se takvo djelo ne priznaje kod Allaha pa će se takav smatrati kao da ga nije ni izvršio. I onda će se kazniti za to što nije izvršio naredbu. Uzvišeni Allah naredio je da mu se čini samo iskren ibadet.

¹ Prenosi ga Ahmed u Zuhdu preko Hasana od Omera a Hasan ga nije čuo od Omera.

On je rekao:

﴿وَمَا أُمِرُوا إِلَّا لِيَعْبُدُوا اللَّهَ مُخْلِصِينَ لَهُ الدِّينَ
حُنَفَاءَ﴾

"A naredeno im je da se samo Allahu klanjaju, da mu iskreno, kao pravovjerni, vjeru ispovijedaju" (El-Bejjine, 5).

Zato se onaj ko ne bude iskren u svom ibadetu, neće smatrati da je izvršio ono što mu je naredeno, nego će se ono što bude neiskreno radio smatrati kao da je uradio nešto što mu nije naredeno, i zato takvo djelo neće biti validno niti će se primiti.

Uzvišeni veli: *«Ja sam najnepotrebniji partnerstvu, pa ko bude uradio neko djelo u Moje ime i u ime nekog drugog to će djelo pripasti onom koga je pridružio sa Mnom i Ja sa tim djelom nemam ništa.»*¹

Ova vrsta širka se dijeli na oprostivi i neoprostivi.

Djelo koje se ne uradi u ime Allaha može zadobiti sljedeće oblike:

Prvi, da bude čisti rijaluk sa kojim onaj ko ga radi želi zadobiti samo ovaj svijet ili da se pretvara i blefira druge ljude. Takav je slučaj sa licemjerima za koje Allah kaže:

¹ Prenosi ga Muslim i Ibn Madže, a spomenuta forma je skoro identična formi koju prenosi Ibn Madže.

﴿وَإِذَا قَامُوا إِلَى الصَّلَاةِ قَامُوا كُتَالَىٰ يُرَآؤُونَ
النَّاسَ وَلَا يَذْكُرُونَ اللَّهَ إِلَّا قَلِيلًا﴾

Kada ustaju da namaz obave, lijeno se dižu, i samo zato da bi se prikazali pred svijetom, a Allah gotovo da i ne spomenu. (En-Nisa, 142).

Za ovakvo djelo nema dileme kod muslimana da je propalo i da onaj koji ga bude radi zavređuje srdžbu Uzvišenog Allaha, dž.š.

Drugi, da djelo bude urađeno u ime Allaha i da u njemu bude primjese rijaluka. Ovdje moramo napraviti razliku između dvije situacije:

- da rijaluk bude prisutan odmah u startu.
- b. da se nađe tokom njegove realizacije.

Što se tiče prve situacije, ona ako se desi, takvo djelo je ništavno i ne prima se. To se može potvrditi hadisom koga bilježi Muslim u svome Sahihu od Ebu Hurejrea, r.a., u kom veli da je Allahov Poslanik, s.a.v.s., rekao: Uzvišeni veli: *«Ja sam najnepotrebniji partnerstvu. Zato, ko uradi neko djelo u Moje ime i u ime nekog drugog, Ja ću ga ostaviti u njegov širk.»*

A ako se desi rijaluk tokom realizacije nekog djela neka ulema smatra da je takvo djelo u cijelosti bezvrijedno. Drugi, pak, smatraju da ako se neko u ovoj situaciji prepusti rijaluku imaće nagradu za svoju iskrenost, a kaznu za svoj rijaluk. A ako se bude borio protiv njega i uspije ga odbiti, on će imati udio u ovom ajetu:

﴿وَأَمَّا مَنْ خَافَ مَقَامَ رَبِّهِ وَنَهَى النَّفْسَ عَنِ الْهَوَىٰ
* فَإِنَّ الْجَنَّةَ هِيَ الْمَأْوَىٰ﴾

"A onome koji je pred dostojanstvom Gospodara svoga strepio i dušu od prohtjeva uzdržao džennet će boravište biti sigurno" (En-Nazi'at, 40-41).

Npr., ko se bude borio na Allahovu Putu i imao nijjet da dobije za to i nešto ratnog plijena, po pitanju njegova slučaju se razila ulema.

Ibnul Kajjim, Allah mu se smilovao, u svom djelu – **I'alamul muvekkî'in**, (2/163), nakon spomenutog citata je rekao: «Ovakav je kao onaj ko klanja za platu. Takav, kada i ne bi uzео platu on bi klanjao. Međutim, on klanja u ime Allaha i za platu. Isti je slučaj i sa onim koji obavi hadždž da bi sa njega spala dužnost, pa se za njega kaže da je on obavio hadždž. Slično je i sa onim koji na ovakav način daje zekjat. Od ovakvih se ne prima djelo.»

Ibn Režeb, Allah mu se smilovao, rekao je: «Koliki mu bude nijjet da dobije ratnog plijena toliko će mu se umanjiti nagrada za džihad, i djelo mu neće biti u cijelosti poništeno.»

Na drugom mjestu on, Allah mu se smilovao, kaže: «Prethodno smo naveli hadise koji upućuju da onaj koji svojim džihadom namjerava neku dunjalučku korist želi steći neće imati nagrade. Međutim, treba znati da se ti hadisi odnose na onoga koji sa džihadom namjerava samo ovodunjalučka dobra.»¹

Na osnovu rečenog postoji razlika između onog koji se trudi npr. radi slave i ovozemaljske nagrade i onoga koji se trudi radi plijena i seva-

¹ Džami'ul 'ulumi vel hikemi, str. 1.

pa.

Na prvog se odnosi hadis koga prenosi Nesai¹ dobrim lancem prenosilaca od Ebu Uma-
mea u kom se kaže da je neki čovjek došao Pos-
laniku, s.a.v.s., i rekao: *Allahov Poslaniče, šta
veliš za čovjeka koji se bori radi slave i nagrade?*
*Poslanik, s.a.v.s., rekao je: "On od toga nema
ništa. Čovjek je ponovio pitanje tri puta. Posla-
nik, s.a.v.s., mu je na svako pitanje odgovarao:
Od toga neće imati ništa, a potom je rekao: Allah
od djela prima samo ono koje je urađeno iskreno
i u ime Allaha i sa kojim se je tražilo Njegovo
zadovoljstvo".*

O drugom smo već govorili, a Allah najbolje
zna.

¹ Nesai, 6/52, putem Muavija od Ibn Sellama od
'Ikrima b.

'Ammara od Šeddada Ebu 'Ammara od Ebu Uma-
me.

**DRUGA
STVAR KOJA
PONIŠTAVA
ISLAM**

Šejh, Allah mu se smilovao, rekao je:

Ko uzme između sebe i Allaha neke posrednike, kojima se moli, traži od njih zauzimanje(šefa'at) na Sudnjem danu, takav je nevjernik po konsenzusu svih muslimana.

Velim: ovaj rušitelj islama je najčešće zastupljen i najopasniji je za čovjeka. Mnogi koji se nazivaju islamskim imenima ne poznaju islam, njegovu suštinu i bit, pa uzimaju između sebe i Uzvišenog Gospodara posrednike kojima se mole da ih oslobode briga, udovolje njihovim potrebama i odagnaju od njih poteškoće. Ovakvi su po konsenzusu muslimana nevjernici, jer Allah je objavio Knjige i poslao poslanike da se samo On obožava, i niko drugi.

Međutim, oni koji obožavaju turbeta to ne priznaju pa uzimaju sebi posrednike od kojih traže da im priušte dobro a odagnaju štetu. I oni te svoje postupke smatraju ibadetom i smatraju da ih je Allah naredio, pa ko pokuša da ih osudi za to, oni ga optuže da ne poštuje evlije i dobre ljude.

Oni se, na osnovu svog pogrešnog vjerovanja, ne obraćaju Allahu direktno jer to smatraju jednom vrstom veličanja i poštivanja Allaha Takvi govore: Nužno je obraćati se Allahu preko posrednika jer se i kralju obraća putem posrednika. Ako je to tako onda je preče da se Allahu obraća preko posrednika.

Oni, su neuzubillah, usporedili Allaha sa nemoćnim stvorenjem. Na ova vrata su ušli sve

dok nisu izišli iz islama. U Kur'anu i Sunnetu postoje mnogobrojni dokazi koji odbacuju ovo njihovo ubjeđenje.

Onaj ko promatra Kur'an tražeći u njemu uputu i istinu to će mu se lahko objelodaniti. Otkrit će mu se usamljenost (gurbe) vjere i nepoznavanje Allahove vjere od strane mnogih ljudi.

Od tih dokaza su sljedeći:

﴿قُلْ ادْعُوا الَّذِينَ زَعَمْتُمْ مِّنْ دُونِ اللَّهِ لَا يَمْلِكُونَ مِثْقَالَ ذَرَّةٍ فِي السَّمَاوَاتِ وَلَا فِي الْأَرْضِ وَمَا لَهُمْ فِيهَا مِنْ شَرْكَ * وَمَا لَهُ مِنْهُمْ مِّنْ ظَهِيرٍ * وَلَا تَنْفَعُ الشَّفَاعَةُ عِنْدَهُ إِلَّا لِمَن أَذِنَ لَهُ﴾

"Reci: 'Zovite one koje, pored Allaha, bogovima smatrate. Oni ništa nemaju, ni koliko trun jedan, ni na nebesima ni na Zemlji; oni u njima nemaju nikakva udjela i On nema od njih nikakve pomoći. Kod njega će se moći zauzimati za nekoga samo onaj kome On dopusti'" (Sebe', 22-23).

﴿قُلْ ادْعُوا الَّذِينَ زَعَمْتُمْ مِّنْ دُونِهِ فَلَا يَمْلِكُونَ كَشْفَ الضُّرِّ عَنْكُمْ وَلَا تَحْوِيلًا * أُولَٰئِكَ الَّذِينَ يَدْعُونَ يَبْتَغُونَ إِلَىٰ رَبِّهِمُ الْوَسِيلَةَ أَيُّهُمْ أَقْرَبُ وَيَرْجُونَ رَحْمَتَهُ وَيَخَافُونَ عَذَابَهُ إِنَّ عَذَابَ رَبِّكَ كَانَ مَحْذُورًا﴾

"Reci: 'Molite se onima koje, pored Njega, smatrate bogovima,- ali vas neće moći nevolje osloboditi niti je izmjeniti. Oni

kojima se oni mole sami traže načina kako će se što više Gospodaru svome približiti i nadaju se milosti Njegovoj i plaše se kazne Njegove. A kazne Gospodara tvoga svako treba da se čuva" (El-Isra, 56-57).

﴿وَلَا تَدْعُ مِنْ دُونِ اللَّهِ مَا لَا يَنْفَعُكَ وَلَا يَضُرُّكَ
 فَإِنْ فَعَلْتَ فَإِنَّكَ إِذَا مِنْ الظَّالِمِينَ * وَإِنْ يَمْسَسْكَ
 اللَّهُ بِضُرٍّ فَلَا كَاشِفَ لَهُ إِلَّا هُوَ وَإِنْ يُرِدْكَ بِخَيْرٍ فَلَا
 رَادَّ لِفَضْلِهِ يُصِيبُ بِهِ مَنْ يَشَاءُ مِنْ عِبَادِهِ وَهُوَ
 الْغَفُورُ الرَّحِيمُ﴾

"I, pored Allaha, ne moli se onome ko ti ne može ni koristiti ni nauditi, jer ako bi to uradio, bio bi, uistinu, nevjernik. Ako ti Allah dade kakvu nevolju, niko je osim Njega ne može otkloniti, a ako ti zaželi dobro, pa-niko ne može blagodat Njegovu spriječiti; On njome nagrađuje onoga koga hoće od robova Svojih; On prašta i milostiv je" (Junus, 106-107).

﴿قُلْ أَفَرَأَيْتُمْ مَا تَدْعُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ إِنْ أَرَادَنِيَ اللَّهُ
 بِضُرٍّ هَلْ هُنَّ كَاشِفَاتُ ضُرِّهِ أَوْ أَرَادَنِيَ بِرَحْمَةٍ هَلْ
 هُنَّ مُمْسِكَاتُ رَحْمَتِهِ قُلْ حَسْبِيَ اللَّهُ عَلَيْهِ يَتَوَكَّلُ
 الْمُتَوَكِّلُونَ﴾

"A ti reci: 'Mislite li vi da li bi oni kojima se pored Allaha klanjate mogli otkloniti štetu, ako Allah hoće da mi je učini, ili, da li bi mogli zadržati milost Njegovu, ako On hoće da im je podari? Reci: Meni je dovoljan Allah, u Njega se pouzdaju oni koji se pouzdavaju'" (Ez-Zumer, 38).

U Kur'anu ima još više dokaza koji upućuju da je obaveza činiti ibadete samo u ime Allaha i da je zabranjeno uzeti posrednike između čovjeka i njegova Gospodara.

Uzvišeni je rekao:

﴿وَإِذَا سَأَلَكَ عِبَادِي عَنِّي فَإِنِّي قَرِيبٌ أُجِيبُ دَعْوَةَ الدَّاعِ إِذَا دَعَانِ فَلْيَسْتَجِيبُوا لِي وَلْيُؤْمِنُوا بِي لَعَلَّهُمْ يَرْشُدُونَ﴾

"A kada te robovi Moji za Mene upitaju, Ja sam sigurno blizu: odazivam se molbi molitelja kad Me zamoli. Zato neka oni pozivu Mome udovolje i neka vjeruju u Mene, da bi bili na pravom putu" El-Bekare, 186).

Također je Poslanik, s.a.v.s., kada mu je rečeno: Kako Allah i ti hoćete, rekao: *"Zar si me izjednačio sa Allahom?! Reci: Kako Allah hoće i niko drugi".*¹

To zbog toga što veznik «ve» tj. «i» u frazi *Ve ši'te* upućuje na jednakost, a Allah jedino ima pravo da bude božanstvo i zato je vadžib da se samo njemu ibadet čini. I zato mu nijedno stvorenje nije ravno u pribavljanju koristi i otklanjanju štete.

Poslanik, s.a.v.s., u jednom veličanstvenom hadisu kog bilježi Tirmizi i kog je okvalifikovao dobrim od Ibn Abbasa, rekao je: *"Čuvaj se Allaha On će tebe čuvati. Čuvaj se Allaha naći ćeš*

¹ Prenosi ga Ahmed, 1/213, 214. od Ibn Abbasa sa dobrim senedom.

Ga pred sobom. Kada za nešto moliš moli od Allaha; kada pomoć tražiš traži je od Allaha. Znaj da, kada bi se sav narod složio da ti pomogne u nečemu neće ti pomoći osim samo koliko ti je Allah odredio. Znaj također, kada bi se svi ljudi složili da ti nanesu neku štetu, neće ti je moći nanijeti osim samo onoliko koliko ti je Allah odredio. Olovke su podignute i tinta osušena!"

Šejhul islam Ibn Tejmije, Allah mu se smilovao, rekao je: «Pored toga što vjernik zna da je Allah Gospodar svega i Njegov vlasnik, on i pored toga ne negira uzroke koje je Allah stvorio kao što je On odredio da kiša bude uzrok nicanju raznog bilja. Uzvišeni je rekao

﴿وَمَا أَنزَلَ اللَّهُ مِنَ السَّمَاءِ مِنْ مَّاءٍ فَأَحْيَا بِهِ الْأَرْضَ
بَعْدَ مَوْتِهَا وَبَثَّ فِيهَا مِنْ كُلِّ دَابَّةٍ﴾

"Allah spušta s neba kišu pa tako u život vraća zemlju nakon mrtvila njena- po kojoj je rasijao svakojaka živa bića" (El-Bekare, 164).

Također je Allah učinio Sunce i Mjesec uzrocima onome što zavisi od njih, a zauzimanje i dovu uzrokom za ono što je odredio, kao i dženazu koju muslimani klanjaju umrlom muslimanu. Sve su to uzroci preko kojih se Allah smiluje nekom čovjeku, kao što je i klanjanje dženaze uzrok da muslimani zarade sevap.

Međutim kod uzroka je neophodna imati na umu tri stvari:

Prvo, da određeni uzrok nije sam dovoljan da bi se nešto postiglo nego je neophodno da se

sa njim nađu i drugi uzroci. I pored toga treba znati da postoje i zapreke. Prema tome, ako Allah ne dadne da se uzroci upotpune i ne ukloni zapreke neće se desiti očekivano. A On neka je uzvišen, kada hoće da se desi nešto ono će biti čak ako ga ljudi i ne žele. A što ljudi žele ne može biti osim ako to On hoće i dozvoli.

Drugo: nije dozvoljeno vjerovati da je nešto uzrok nečemu samo po sebi bez Allahova znanja. Pa ko potvrdi da je nešto uzrokom samo po sebi bez znanja ili da je oprečno Šeriatu smatraće se lažovom, kao npr. ko bude vjerovao da je zavjet uzrok za otklanjanje belaja i pribavljanje blagodati.

U dva **Sahiha** se bilježi da je Poslanik, s.a.v.s., zabranio zavjet i rekao: *«On ne donosi dobro već proizlazi od škrtaca»*.

Treće, od vjerskih djela nijedno nije dozvoljeno uzeti za neki uzrok osim ako je validno. Biti obredoslovlja u islamu su postavljene na stvarima koje se ne mogu dokučiti razumom. Zato nije dozvoljeno čovjeku da Allahu čini širk i da se drugom pored Njega moli i pored toga što misli da će time postići neke svoje ciljeve. Niti je dozvoljeno da se Allah obožava novotarijama koje su suprotne Šeriatu iako se misli da je to ibadet.

Šejtani ponekad pomažu čovjeku da postigne neke svoje ciljeve ako učini širk. Ponekad čovjek preko nevjerovanja, nepokornosti i grijeha može ostvariti neke svoje želje ali mu ti nije dozvoljeno.

Nije mu to dozvoljeno iz prostog razloga

što je šteta koja proističe iz takvih djela veća od postignute koristi na ovakav način. Poslanik, s.a.v.s., poslan je da priušti dobrobiti i da ih upotpuni a da iskorijeni štete ili ih umanji. Ono što je Allah naredio u njemu korist ima primat nad štetom, a što je zabranio u njemu šteta ima primat nad koristi.¹

Idolopoklonici, i prije i danas upali su u veliki širk zato što su se vezali za posredništvo kako to Allah navodi u Kur'anu. Posredništvo (šefa'at) za koje mušrici misle da će im pripasti ne postoji na Sudnjem danu. U tome je Kur'an kategoričan i jasan.

Uzvišeni je rekao:

﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا أَنْفِقُوا مِمَّا رَزَقْنَاكُمْ مِنْ قَبْلِ أَنْ يَأْتِيَ يَوْمٌ لَا بَيْعَ فِيهِ وَلَا خُلَّةٌ وَلَا شَفَاعَةٌ وَالْكَافِرُونَ هُمُ الظَّالِمُونَ﴾

"O, vjernici, udijelite od onog čime vas mi dajemo, prije nego što dođe Dan kada neće biti ni otkupa, ni prijateljstva, ni posredništva!- A nevjernici sami sebi čine nepravdu" (El-Bekare, 254).

﴿وَأَنْذِرْ بِهِ الَّذِينَ يَخَافُونَ أَنْ يُحْشَرُوا إِلَىٰ رَبِّهِمْ لَيْسَ لَهُمْ مِنْ دُونِهِ وَلِيٌّ وَلَا شَفِيعٌ﴾

"I opominji Kur'anom one koji strabuju što će pred Gospodarem svojim sakupljeni biti, ka osim Njega ni zaštitnika ni zagovornika neće imati" (El-En'am, 51).

¹ El-Fetava, 1/137-138.

Posredništvo koje Kur'an negira i ne priznaje je ono koje se traži od nekog drugog a ne od Njega, jer je On potvrdio postojanje zagovorništva u Svojoj Knjizi na više mjesta:

﴿مَنْ ذَا الَّذِي يَشْفَعُ عِنْدَهُ إِلَّا بِإِذْنِهِ﴾

"Ko se može pred njim zauzimati za nekoga bez dopuštenja Njegova?!" (El-Bekare, 255).

﴿وَلَا يَشْفَعُونَ إِلَّا لِمَنْ ارْتَضَىٰ﴾

"I oni će se samo za onoga kojim On bude zadovoljan zauzimati" (El-Enbija', 28).

﴿قُلْ لِلَّهِ الشَّفَاعَةُ جَمِيعًا﴾

"Reci: 'Niko ne može bez Njegove volje posredovati'" (Ez-Zumer, 44).

﴿وَكَمْ مِنْ مَّلَكٍ فِي السَّمَاوَاتِ لَا تُغْنِي شَفَاعَتُهُمْ شَيْئًا إِلَّا مِنْ بَعْدِ أَنْ يَأْذَنَ اللَّهُ لِمَنْ يَشَاءُ وَيَرْضَىٰ﴾

"A koliko na nebesima ima meleka čije posredovanje nikome neće biti od koristi, sve dok Allah to ne dozvoli onom kome On hoće i u korist onog kojim je zadovoljan" (En-Nedžm, 26).

Na osnovu spomenutog, šefaati imamo dvije vrste:

a. nepriznati šefaati, a to je onaj koji se traže od nekog drugog a ne od Allaha.

b. priznati šefaati koji se traže od Allaha. Na njega će imati pravo samo oni koji su upražnjavali čisti monoteizam i bili potpuno iskreni Allahu u svojim ibadetima. Plus toga ova vrsta šefaati je ograničen sa dvije stvari, a te su:

prvo: da Allah dozvoli zauzimaču da se zauzme za nekoga kao što se kaže u ovom ajetu:

﴿مَنْ ذَا الَّذِي يَشْفَعُ عِنْدَهُ إِلَّا بِإِذْنِهِ﴾

"Ko se može pred Njim zauzimati za nekoga bez dopuštenja Njegova?!" (El-Bekare, 255).

Drugo: da Allah bude zadovoljan onim za kog će se zauzeti zauzimač kao što se kaže u ovom ajetu:

﴿وَلَا يَشْفَعُونَ إِلَّا لِمَنْ ارْتَضَىٰ﴾

"I oni će se samo za onoga kojim On bude zadovoljan zauzimati" (El-Enbija', 28).

tj. da bude zadovoljan sa njegovim govorom i djelima.

Djela idolopoklonika će biti bezvrijedna i neće imati pravo na šefa. Prema njima će se odnositi suprotno njihovoj namjeri i želji. A ko želi ubrzati nešto prije njegova roka kažnjava se njegovom zabranom.

**TREĆA STVAR
KOJA
PONIŠTAVA I
RUŠI ISLAM**

Šejh, Allah mu se smilovao, rekao je:

Ko ne bude smatrao nevjernicima idolopoklonike ili bude sumnjao u njihovo nevjerovanje ili bude smatrao njihove pravce ispravnim.

To zbog toga što ih je Uzvišeni u mnogim ajetima nazvao nevjernicima u Svojoj Knjizi i naredio da se prema njima ima poseban odnos zbog toga što oni izmišljaju laži o Njemu i što Mu pripisuju partnera, tvrdeći da On ima dijete, neka je visoko iznad toga što Mu pripisuju. Zbog svega toga Allah je naredio muslimanima da sa njima trebaju imati posebne odnose i da ih ne uzimaju za svoje miljenike.

Nijedan musliman neće upotpuniti svoj islam sve dok ne bude smatrao idolopoklonike nevjernicima. Ako bi tom pitanju ostao nedefinisan ili bi posumnjao u njihovo nevjerstvo i pored jasnih i očevidnih dokaza, bio bi kao i oni.

Onaj koji bi smatrao ispravnim njihov pravac i smatrao lijepim nevjerovanje i nasilje koje čine takav bi konsenzusom muslimana bio nevjernik, jer on nije shvatio i upoznao pravi islam. Pravi islam znači: prihvatiti Allahovu jedinstvo, pokoriti Mu se i odreći se idolopoklonstva i idolopoklonika. Međutim, spomenuti ne samo da ih se nije odrekao nego ih prihvata za prijatelje pa kako onda da ih smatra dualistima?

U Muslimovom **Sahihu** putem Mervana el-Fezarija od Ebu Malika S'ada b. Tarika od njegova oca se prenosi da je rekao: "*Čuo sam Alla-*

hova Poslanika, s.a.v.s., kada je rekao: «Ko kaže da nema drugog Boga osim Allaha i zaniječe sve ono što se obožava mimo Njega, njegov imetak i krv su zabranjeni i Allah će ga obračunati.»

Prema tome, nije dovoljno muslimanu da bi zaštitio svoj život da samo kaže da nema boga osim Allaha nego je nužno da uz to još doda negaciju svega onoga što se obožava mimo Allaha. Iz toga proizilazi da onaj koji ne zaniječi pravo na obožavanje svakome mimo Allaha samim priznajem Allahova jedinstva ne zaštićuje svoj imetak i život jer on na ovakav način nije ispunio jedan od glavnih temelja Ibrahimove vjere. A nama je naređeno da je slijedimo i idemo njenim pravcem bez i najmanjeg odstupanja i povodenja za strastima Allahovih neprijatelja.

Uzvišeni je rekao:

﴿قَدْ كَانَتْ لَكُمْ أُسْوَةٌ حَسَنَةٌ فِي إِبْرَاهِيمَ وَالَّذِينَ مَعَهُ إِذْ قَالُوا لِقَوْمِهِمْ إِنَّا بُرَاءُ مِنْكُمْ وَمِمَّا تَعْبُدُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ كَفَرْنَا بِكُمْ وَبَدَا بَيْنَنَا وَبَيْنَكُمُ الْعَدَاوَةُ وَالْبَغْضَاءُ أَبَدًا حَتَّى تُؤْمِنُوا بِاللَّهِ وَحَدُّهُ﴾

"Divan uzor za vas je Ibrahim i oni koji su uz njega bili kada su narodu svom rekli: Mi s vama nemamo ništa, a ni sa onima kojima se umjesto Allahu, klanjate; mi vas se odričemo, i neprijateljstvo i mržnja će između nas ostati sve dok ne budete u Allaha, Njega jedinog vjerovali" (El- Mumtebane, 4).

Ovo je Ibrahimova vjera, po ko se okrene od nje on ne drži do sebe, kako se to jasno u ovom ajetu veli:

Vjeru Ibrahimovu izbjegava samo onaj koji ne drži do sebe.

﴿فَمَنْ يَكْفُرْ بِالطَّاغُوتِ وَيُؤْمِنَ بِاللَّهِ فَقَدِ اسْتَمَكَ
بِالْعُرْوَةِ الْوُثْقَى﴾

"Onaj ko ne vjeruje u šejtana, a vjeruje u Allaha- drži se za najčvršću vezu koja se neće prekinuti" (El-Bekare, 256).

Ovo je jasan dokaz koji ti objašnjava stanje u kome su mnogi vladari koji se smatraju sljedbenicima islama. Oni šuruju sa idolopoklonicima, dodvoravaju im se, veličaju ih i uspostavljaju takve odnose sa njima kojih se mogli najbolje opisati kao bratski, jer se iz njih vidi da su im kao braća. Na drugoj strani isti ti vladari terorišu vjernike i hapse ih. pa se onda nameće logično pitanje: Da li je kod njih nakon svega ovoga ostalo imalo islama?

Uzvišeni je rekao:

﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَتَّخِذُوا الْيَهُودَ وَالنَّصَارَى
أَوْلِيَاءَ بَعْضُهُمْ أَوْلِيَاءُ بَعْضٍ وَمَنْ يَتَوَلَّهُمْ مِنْكُمْ فَإِنَّهُ
مِنْهُمْ إِنَّ اللَّهَ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الظَّالِمِينَ﴾

"O, vjernici, ne uzimajte za zaštitnike Jevreje i kršćane! Oni su sami sebi zaštitnici. A njihov je i onaj među vama kojih ih za zaštitnike prihvate; Allah uistinu neće ukazati na Pravi Put ljudima koji sami sebi nepravdu čine" (El-Maide, 51).

﴿لَا يَتَّخِذُ الْمُؤْمِنُونَ الْكَافِرِينَ أَوْلِيَاءَ مِنْ دُونِ
الْمُؤْمِنِينَ وَمَنْ يَفْعَلْ ذَلِكَ فَلَيْسَ مِنَ اللَّهِ فِي شَيْءٍ﴾

"Neka vjernici ne uzimaju za prijatelje nevjernike kad ima vjernika, a onog ko to čini-Allah neće štititi" (Ali Imran, 28).

Zato je neophodno svakom muslimanu da idolopoklonike smatra nevjernicima, da prema njima zauzme poseban stav, da ih prezire kao i svakog onog koji ih voli i brani i koji ode u njihovu zemlju bez šeriatskog opravdanja, s kojim su Allah i Njegov Poslanik, s.a.v.s., zadovoljni.

Dužnost je svih muslimana da se vrate svojoj vjeri jer će tako sebi priuštiti snagu i trijumf i zavest red u svojim zemljama i na taj način će se napraviti razlika između Allahovih miljenika koji pomažu Njegovu vjeru, i šejtanovih sljedbenika, koji ne mare šta se dešava sa vjerom kada im se da hrana i kada se ugoste strastima..

Svim muslimanima bi Ibrahim, a.s., trebao biti uzor

﴿وَإِذْ قَالَ إِبْرَاهِيمُ لِأَبِيهِ وَقَوْمِهِ إِنَّنِي بَرَاءٌ مِّمَّا تَعْبُدُونَ * إِلَّا الَّذِي فَطَرَنِي فَإِنَّهُ سَيَهْدِينِ﴾

"A kada Ibrahim reče ocu svome i narodu svome: 'Nemam ja ništa s onima kojima se vi klanjate, ja se klanjam samo Onome koji me je stvorio, jer će mi On, doista, na Pravi Put ukazati'" (Ez-Zumer, 26-27).

Nama je dužnost da se vratimo našoj vjeri i da primijenimo naredbu Uzvišenog u kojoj nam je naredio kako se odnositi prema nevjernicima i rekao:

﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا قَاتِلُوا الَّذِينَ يَلُونَكُمْ مِنَ الْكُفَّارِ وَلِيَجِدُوا فِيكُمْ غِلْظَةً وَأَعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ مَعَ الْمُتَّقِينَ﴾

"O, vjernici, borite se protiv nevjernika koji su u blizini vašoj i neka ono osjete vašu strogost! Znajte da je Allah na strani čestiti" (Et-Tevbe, 123).

﴿فَاقْتُلُوا الْمُشْرِكِينَ حَيْثُ وَجَدْتُمُوهُمْ وَخُذُوهُمْ وَأَحْصِرُوا لَهُمْ وَأَقْعِدُوا لَهُمْ كُلَّ مَرْصَدٍ فَإِن تَابُوا وَأَقَامُوا الصَّلَاةَ وَآتَوُا الزَّكَاةَ فَخَلُّوا سَبِيلَهُمْ﴾

"Ubijajte mnogobošce gdje god ih nadete, zarobljavajte ih, opsjedajte i na svakom prolazu dočekujte. Pa ako se pokaju i budu molitvu obavljali i zekjat davali, ostavite ih na miru, jer Allah zaista prašta i samilostan je" (Et-Tevbe, 5).

Kada god su se muslimani okrenuli i zane-marili arbitrirati po Kur'anu i Sunnetu, Allah je učinio da nevjernici preuzmu primat nad njima. Kada su se mnogi vladari okrenuli i odbili primijeniti Allahov zakon u svojim zemljama i sa zadovoljstvom prihvatili proklete laičke zakone, njihove države su krenule nizbrdo njihovi neprijatelji su ih žestoko ponizili a da oni toga nisu ni svjesni, jer većini tih vladara je najvažniji održati se na položaju kojeg obnašaju, bez obzira ojačala vjera ili ne neznajući da snaga i stabilnost nastaju samo putem potpomaganja vjere i da je to vadžib svakom ko je u mogućnosti, tj. ko ima vlasti i snage. Međutim, većina vladara to ne zna, a razlog su loši savjetnici i ne – posvećivanje dovoljno pažnje ovom problemu od strane onih koji pozivaju Allahovoj vjeri. Neka nam je Allah na pomoći!

Neka svaki musliman zna da nevjernici svim

silama žele i nastoje da udalje iz zavidnosti muslimana od njegove vjere. Pa ako se oni kojima je stalo do njihove vjere ne probude iz ovog sna mogli bi gristi prste zbog kajanja kada kajanje neće koristiti i mogli bi pobrati plodove ovog svog jela jer «ko ne napadne bit će napadnut».

Dužnost je također svakom ko poziva Allahovoj vjeri, hatibu i imamu, da objasni ljudima, sa dokazima iz Kur'ana i Suneta, opasnost prijateljevanja sa nevjernicima, kao što im je i dužnost objasniti svu opasnost koja se krije u odlasku u njihove zemlje ili opasnost njihova dolaska u muslimanske zemlje. To zbog toga što je Allah, dž.š., zabranio muslimanu da bude u ljubavi sa nevjernikom pa makar mu on bio i najbliža rodbina.

Uzvišeni veli:

﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَتَّخِذُوا آبَاءَكُمْ وَإِخْوَانَكُمْ أَوْلِيَاءَ إِنِ اسْتَحَبُّوا الْكُفْرَ عَلَى الْإِيمَانِ﴾

"O, vjernici, ne prijateljujte ni sa vašim očevima ni sa braćom vašom ako više vole nevjerovanje od vjerovanja" (Et- Tevbe, 3).

﴿لَا تَجِدُ قَوْمًا يُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ يُوَادُّونَ مَنْ حَادَّ اللَّهَ وَرَسُولَهُ وَلَوْ كَانُوا آبَاءَهُمْ أَوْ أَبْنَاءَهُمْ أَوْ إِخْوَانَهُمْ أَوْ عَشِيرَتَهُمْ أُولَئِكَ كَتَبَ فِي قُلُوبِهِمُ الْإِيمَانَ وَأَيَّدَهُم بِرُوحٍ مِّنْهُ﴾

"Ne treba da ljudi koji u Allaha i u onaj svijet vjeruju budu u ljubavi sa onima koji se Allahu i Poslaniku Njegovu suprots-

tavljaju, makar im oni, bili, očevi njihovi, ili sinovi njihovi, ili braća njihova, ili rođaci njihovi. Njima je On u srca njihova vjerovanje usadio i svjetlom Svojim osnažio" (El- Mudžadele, 22).

﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَتَّخِذُوا عَدُوِّي وَعَدُوَّكُمْ
أَوْلِيَاءَ تُلْقُونَ إِلَيْهِم بِالْمَوَدَّةِ وَقَدْ كَفَرُوا بِمَا جَاءَكُمْ
مِّنَ الْحَقِّ يُخْرِجُونَ الرَّسُولَ وَإِيَّاكُمْ أَن تُؤْمِنُوا بِاللَّهِ
رَبِّكُمْ إِن كُنتُمْ خَرَجْتُمْ جِهَادًا فِي سَبِيلِي وَابْتِغَاءَ
مَرْضَاتِي تُسِرُّونَ إِلَيْهِم بِالْمَوَدَّةِ وَأَنَا أَعْلَمُ بِمَا أَخْفَيْتُمْ
وَمَا أَعْلَنْتُمْ وَمَن يَفْعَلْهُ مِنكُمْ فَقَدْ ضَلَّ سَوَاءَ
السَّبِيلِ﴾

"O, vjernici, ako ste pošli da se na Putu Mom borite i da naklonost Moju steknete, s Mojim neprijateljima ne prijateljujte i ljubav im ne poklanjaj te- oni poriču Istinu koja vam dolazi i izgone Poslanika i vas samo zato što u Allaha, Gospodara vašeg, vjerujete. Vi im krišom ljubav poklanjate, a Ja znam i ono što tajite i ono što javno činite. Onaj od vas koji to bude činio s Pravog Puta je skrenuo" (El-Mumtehane, 1).

Zbog toga je Poslanik, s.a.v.s., u hadisu koga prenose dva šejha: Buhari i Muslim od Usamea rekao: *"Musliman ne nasljeđuje nevjernika niti nevjernik nasljeđuje muslimana, kako se ne bi među njim uspostavljali odnosi"*. Zbog toga je kategoričan bio u tome i zabranio da se međusobno nasljeđuju.

Također se prenosi u vjerodostojnoj predaji

da je Poslanik, s.a.v.s., rekao: "*Musliman se ne ubija zbog nevjernika. To zbog toga što je nevjernik prezren i bezvrijedan*".¹

A kako da ne bude tako kad je Uzvišeni rekao:

﴿إِنَّمَا الْمُشْرِكُونَ نَجَسٌ﴾

"*Mnogobošci su sama pogan*" (Et-Teube, 28).

Neka svaki musliman zna da nevjernici od židova i kršćana i drugih neće biti u dobrim odnosima sa muslimanima niti u miru i zadovoljstvu s njima sve dok muslimani ne počnu slijediti njihovu vjeru i budu se ponašali kao i oni. Uzvišeni kaže:

﴿وَلَنْ تَرْضَىٰ عَنْكَ الْيَهُودُ وَلَا النَّصَارَىٰ حَتَّىٰ تَتَّبِعَ مَلَّتُهُمْ قُلْ إِنْ هَدَىٰ اللَّهُ هُوَ الْهُدَىٰ وَلَئِنْ اتَّبَعْتَ أَهْوَاءَهُمْ بَعْدَ الَّذِي جَاءَكَ مِنَ الْعِلْمِ مَا لَكَ مِنَ اللَّهِ مِنْ وَلِيٍّ وَلَا نَصِيرٍ﴾

"*Ni Jevreji, ni kršćani neće biti tobom zadovoljni sve dok ne prihvatiš vjeru njihovu. Reci: 'Allahov put je jedini pravi put!' A ako bi se ti poveo za željama njihovim,*

¹ Prenosi ga Buharija, 1/204. Pogledaj Fethul Bari, od Alije preko Ebu Džuhajfeh.

Medutim, ovo je samo jedan stav islamskih pravnik. Dok je stav većine njih da se musliman ubija ako ubije nevjernika, ili ovaj hadis treba posmatrati i tretirati u ratnim prilikama. A da nije tako, onda bi hadis bio suprotan praksi Božijeg Poslanika i njegovih ashaba.

nakon Objave koja ti dolazi, od Allaha te niko ne bi mogao zaštititi niti odbraniti" (El-Bekare, 120).

Ovo je prijetnja i obećanje žestoke kazne onima koji budu slijedili vjeru nevjernika. Takvi neće imati ni zaštitnika ni pomagača.

Poslanik, s.a.v.s., naredio je da se napuste nevjernici kako se ne bi postalo jedan od njih. Čak je tu stvari hiperbolizirao i rekao: "*Ja se odričem svakog muslimana koji bude živio među nevjernicima*". Upitali su ga: Allahov Poslaniče, zbog čega? Rekao je: "*Da ne gledaju vatre jedni drugima*".¹

Prenosi Nesai i drugi sa dobrim lancem prenosilaca od Behza b. Hakima od njegova oca a on od njegova djeda da je Poslanik, s.a.v.s., rekao: Allah od idolopoklonika, nakon što primi islam neće primiti nikakvo djelo sve dok ne napusti idolopoklonike i ne ode među muslimane.

Allahu se žalimo za ovakav čudan odnos prema vjeri na ovakvo stanje muslimana koji slušaju ove jasne i zastrašujuće tekstove ali i pored toga odlaze u njihove zemlje, druže se sa njima, jedu zajedno i nasmijavaju ih i dodvaravaju im se.

Poslanik, s.a.v.s., je rekao: "*Ko se bude družio*

¹ Prenosi ga Ebu Davud, Tirmizi preko Ismaila b. Ebu Halida od Kajsja b. Ebu Hazima od Džerira. Prenosioci su mu pouzdani. Međutim, Tirmizi i drugi ga ocjenjuju i kažu da je mursel. To je istina, ali ga drugi hadisi podupiru.

sa idolopoklonikom ili stanovao sa njim on je kao i on".

Ovaj hadis prenosi Ebu Davud od Semura b. Džundeba. Hadis je slab, ali hadisi koje smo spomenuli ga podupiru.

Gdje je Ibrahimova vjera?! Gdje je ljubav i mržnja u ime Allaha?!

Prema svemu ovome mnogi ljudi ni prstom ne miču.

Allah se smilovao autoritetu Sulejmanu b. Sehmanu kada je rekao:

*Vjera Ibrahimova je iznevjerena,
i ostali su od nje samo izbrisani tragovi.*

*I u nama je ona uništena, a kako da i ne bude
kada su je epidemije na svakom mjestu napale.*

*Šta je vjera do ljubav, mržnja i šurovanje,
a također i odricanje od svakog zabludjelog i
griješnog.*

*Ona nema onih koji bi se čvrsto prihvatili
vjere Poslanika, Ebtehijja Hašimovića.*

*Ili vidimo jedan uzrok onome što je zadesilo
njega i zbog koga je nestao taj tolerantni millet.*

*Priznajmo našu nemarnost i iskreno zamolimo
Allaha da nam izbriše grijehe naše velike.*

*Požalimo se Allahu za tvrda srca i neprovidni,
crnih grijeha prekrivač na tim srcima kao pro-
dukt naših grješnih postupaka.*

Zar nismo, kada bi nam god neko došao zamazan mrljama širka od svakog nasilnika, hrlili da ga pozdravimo i pohvalimo i izrazimo mu dobrodošlicu, utrkivajući se da mu priredimo gozbe?!

*A Nepogrešivi se odrekao svakog muslimana koji živi među mušricima i koji ih ne napušta.
Ali sve dok je kod nas glavno da se na bilo koji način preživi i dalje ćemo biti u miru sa grješnicima svih vrsta.*

Šejh, Allah mu se smilovao, rekao je:

Ili koji prizna njihov pravac.

Ovim govorom je moguće obuhvatiti sve one pravce kojima pozivaju mnogi savremenici kao što su socijalizam, sekularizam, basizam. Svi ovi pravci su zabluda i nevjerovanje ako se njihovi promotori nazivaju islamskim imenima, jer imena ne mijenjanju suštinu.

Allahu se jadamo za sve ovo što nas je zadesilo u ovom čudnom vremenu! Mjerila su narušena! Mnogi se povode za imenima a ne za suštinom, za tvrdnjama, a ne za činjenicama.

Allahov neprijatelj, koji se danju i noću, tajno i javno bori protiv vjere postao je vjernik monoteist kod glupih nezalica i strastvenika potkrepljujući taj svoj pogrešni stav time da takvi izgovaraju Šehadet. Takav njegov izgovor Šehadeta ne koristi jer je on postao vojnik Ibli-sove vojske koji se svojim životom i imetkom bori protiv vjere.

**ČETVRTA
STVAR KOJA
PONIŠTAVA I
RUŠI ISLAM**

Šejh, Allah mu se smilovao, rekao je da je to:

Ko bude vjerovao da je pravac nekog drugog savršeniji od Poslanikova, s.a.v.s., i da je nečiji drugi režim bolji od njegova kao npr. ko preferira neki tiranski režim nad njegovim.

Prvo pitanje glasi:

Ko bude vjerovao da je pravac nekog drugog savršeniji od Poslanikova, s.a.v.s., pravca?

Ovo je veliko i opasno pitanje Ko bude to vjerovao to vjerovanje će ga strmoglaviti u Džehennem, jer se to suprostavlja tradiciji i razumu.

Poslanik, s.a.v.s., govorio bi na džumuanskoj hutbi: *«A potom velim da je najbolji govor govor Allahove Knjige, a najbolji pravac Muhammedov»*.¹

Nema sumnje ni dileme oko toga da je Poslanikova, s.a.v.s., praksa najsavršenija, jer je to Objava koja mu se objavljuje. To je i Uzvišeni potvrdio rekavši:

﴿إِنْ هُوَ إِلَّا وَحْيٌ يُوحَى﴾

"To je samo Objava koja mu se obznani" (En-Nedžm, 4).

Na osnovu toga sva relevantna islamska ulema je saglasna da je Sunnet drugi izvor Šeriata

¹ Prenosi ga Muslim preko Dž'afera b. Muhammeda od njegova oca od Džabira. Sahihu Muslim sa Nevevijevim komentarom, 6/153.

i da je to samostalan izvor za šerijatske norme kao i Kur'an u pitanju legalizovanja halala i harama.

Zbog toga, kada je Poslanik, s.a.v.s., vidio kod Omera neku knjigu koju je uzeo od ehli kitabija rekao je: *«Zar sumnjate u nju (u vjeru), sine Hattabov?! Tako mi Onoga u čijoj je ruci moj život, donio sam vam je bijelu i čistu...»* (Prenosi ga Ahmed i drugi. U njegovom lancu prenosilaca se nalazi Mudžalid b. Se'id za koga Ahmed veli da nije ništa, a nepouzdanim ga smatraju i Jahja b. Se'id, Ibn Mehdi i drugi).

Muhammedov, s.a.v.s., Šeriat je derogirao sve šeriate. To je najlakši i najjednostavniji šeriat kako je to Poslanik, s.a.v.s., potvrdio i rekao: *«Najdraža vjera Allahu je ona koja je urođena (prirodna) i lahka.»*

(Prenosi ga Buhari u djelu **El-Edebul al Mu-fred** nespojenim lancem prenosilaca (mu'allak) kategoričnom formom. Hafiz Ibn Hadžer u Fethu veli da je dobar u lancu od Ibn Abbasa.¹)

Kako da pored svega toga pravac nekog drugog može biti savršeniji od Poslanikova, s.a.v.s., pravca?! A od njega se prenosi i da je rekao: *«Tako mi Onoga u čijoj je ruci moj život, kada bi Musa bio među vama pa počeli njega slijediti a mene napustili daleko biste zalutali.»*

Uzvišeni Allah, dž.š., potcetrava ovom ummetu da im je usavršio vjeru i upotpunio Svoju blagodat prema njima. Uzvišeni je rekao:

¹ Fethul-Bari, 1/94.

﴿الْيَوْمَ أَكْمَلْتُ لَكُمْ دِينَكُمْ وَأَتِمَمْتُ عَلَيْكُمْ نِعْمَتِي
وَرَضِيتُ لَكُمُ الْإِسْلَامَ دِينًا﴾

"Sada sam vam vjeru vašu usavršio i blagodat Svoju prema vama upotpunio i zadovoljan sam da vam islam bude vjera" (El-Maide, 3).

Ono čim je Allah zadovoljan kod nas i mi trebamo time biti zadovoljni, jer je to vjera koju On voli, s kojom je zadovoljan i sa kojom je poslao najboljeg Poslanika. Uzvišeni je rekao:

﴿إِنَّ الدِّينَ عِنْدَ اللَّهِ الْإِسْلَامُ﴾

"Allahu je prava vjera jedino-islam" (Ali Imran, 19).

﴿وَمَنْ يَتَّبِعْ غَيْرَ الْإِسْلَامِ دِينًا فَلَنْ يُقْبَلَ مِنْهُ وَهُوَ فِي
الْآخِرَةِ مِنَ الْخَاسِرِينَ﴾

"A onaj ko želi neku drugu vjeru osim islama, neće mu biti primljena, i on će na onom svijetu nastradati" (Ali Imran, 85).

Prema tome, svako ko bude tražio drugu vjeru mimo ove je nevjernik.

Drugo pitanje

Onaj ko bude vjerovao da je nečiji drugi režim bolji od Poslanikovog, kao npr. ko smatra da je neki tagutski režim bolji od Poslanikovog.

Onaj ko bude imao ovo ubjedenje konsenzusom svih islamskih učenjaka, nevjernik je. Od ove vrste nevjernika su i nevjernici koju

preferiraju tagutske zakone nad zakonima Allahovog Poslanika, s.a.v.s. Ovakvi su, bez sumnje, nevjernici zato što daju prednost zakonima ljudi koji su kao i on ili čak prezreniji od njega nad zakonima Allahova Poslanika, s.a.v.s., koga je Allah poslao da bude uputa svjetovima i da izvede ljude iz tmina na svjetlo.

Uzvišeni je rekao:

﴿الرَّ كِتَابٌ أَنْزَلْنَاهُ إِلَيْكَ لِتُخْرِجَ النَّاسَ مِنَ الظُّلُمَاتِ إِلَى النُّورِ بِإِذْنِ رَبِّهِمْ إِلَى صِرَاطٍ الْعَزِيزِ الْحَمِيدِ﴾

"Elif-lam-ra. Knjigu ti objavljujemo zato da ljude, voljom njihova Gospodara, izvedeš iz tmine na svjetlo, na put Silnog i Hvaljeno" (Ibrahim, 1).

Svaki musliman i muslimanka moraju da znaju da je zakon Allaha i Njegova Poslanika, s.a.v.s., iznad svakog zakona. Rešenje svakog pitanja među ljudima treba potražiti kod Allaha i Njegova Poslanika. Ko bude tražio da mu se sudi po drugim zakonima mimo zakona Allaha i Njegova Poslanika takav je nevjernik. To se eksplicitno kaže u suri En-Nisa: Zar ne vidiš one koji tvrde da vjeruju u ono što se objavljuje tebi i u ono što je objavljeno prije tebe pa ipak žele da im se pred šejtanom sudi, a naređeno im je da ne vjeruju u njega. A šejtan želi da ih u veliku zabludu navede, pa sve dok Uzvišeni nije rekao:

﴿أَلَمْ تَرَ إِلَى الَّذِينَ يَزْعُمُونَ أَنَّهُمْ آمَنُوا بِمَا أُنْزِلَ إِلَيْكَ وَمَا أُنْزِلَ مِنْ قَبْلِكَ يُرِيدُونَ أَنْ يَتَحَكَّمُوا إِلَى الطَّاغُوتِ وَقَدْ أُمِرُوا أَنْ يَكْفُرُوا بِهِ وَيُرِيدُ الشَّيْطَانُ

أَنْ يُضِلَّهُمْ ضَلَالًا بَعِيدًا * وَإِذَا قِيلَ لَهُمْ تَعَالَوْا إِلَى مَا أَنْزَلَ اللَّهُ وَإِلَى الرَّسُولِ رَأَيْتَ الْمُنَافِقِينَ يَصُدُّونَ عَنْكَ صُدُودًا * فَكَيْفَ إِذَا أَصَابَتْهُمْ مُصِيبَةٌ بِمَا قَدَّمَتْ أَيْدِيهِمْ ثُمَّ جَاءُوكَ يَخْلِفُونَ بِاللَّهِ إِنْ أَرَدْنَا إِلَّا إِحْسَانًا وَتَوْفِيقًا * أُولَئِكَ الَّذِينَ يَعْلَمُ اللَّهُ مَا فِي قُلُوبِهِمْ فَأَعْرِضْ عَنْهُمْ وَعَظِّمْهُمْ وَقُلْ لَهُمْ فِي أَنْفُسِهِمْ قَوْلًا بَلِيغًا * وَمَا أَرْسَلْنَا مِنْ رَسُولٍ إِلَّا لِيُطَاعَ بِإِذْنِ اللَّهِ وَلَوْ أَنَّهُمْ إِذْ ظَلَمُوا أَنْفُسَهُمْ جَاءُوكَ فَاسْتَغْفَرُوا اللَّهَ وَاسْتَغْفَرَ لَهُمُ الرَّسُولُ لَوَجَدُوا اللَّهَ تَوَّابًا رَحِيمًا * فَلَا وَرَبِّكَ لَا يُؤْمِنُونَ حَتَّى يُحَكِّمُوكَ فِيمَا شَجَرَ بَيْنَهُمْ ثُمَّ لَا يَجِدُوا فِي أَنْفُسِهِمْ حَرَجًا مِمَّا قَضَيْتَ وَيُسَلِّمُوا تَسْلِيمًا ﴿١٠٠﴾

"Zar ne vidiš one koji tvrde da vjeruju u ono što se objavljuje tebi i u ono što je objavljeno prije tebe pa ipak žele da im se pred šejtanom sudi, a naređeno im je da ne vjeruju u njega. A šejtan želi da ih u veliku zabludu navede. Kad im se kaže: "Prihvatite ono što Allah objavljuje, i Poslanika!" – vidiš licemjere kako se od tebe sasvim okreću. A šta će tek biti kad ih, zbog djela ruku njihovih, pogodi kakva nesreća, pa ti dođu kunući se Allahovom: "Mi smo samo htjeli da učinimo dobro i da bude sloge". Allah dobro zna šta je u srcima njihovim, zato se ti ne obaziri na riječi njihove i posavjetuju ih, i reci im o njima ono što će ih dirnuti. A Mi smo poslali svakog poslanika zato da bi mu se,

prema Allahovom naređenju, pokoravali. A da oni koji su se sami prema sebi ogriješili dođu tebi i zamole Allaha da im oprosti, i da i Poslanik zamoli za njih, vidjeli bi da Allah zaista prima pokajanje i da je milostiv. I tako Mi Gospodara tvoga, oni neće biti vjernici dok za sudiju u sporovima međusobnim tebe ne prihvate i da onda zbog presude tvoje u dušama svojim nimalo tegobe ne osjete i dok se sasvim ne pokore. 66. A da smo Mi njima naredili: "Poubijajte se!" – ili: "Iselite se iz zavičaja svog!" malo ko od njih bi to učinio. A kada bi oni onako kako im se savjetuje postupali, bilo bi im bolje i bili bi čvršći u vjeri" (En-Nisa, 60-65).

Vidimo da se Uzvišeni zakleo Sobom da oni neće biti vjernici dok ne izvrše tri stvari:

- 1- da uzmu Poslanika, s.a.v.s., za sudiju u svim svojim sporovima;
- 2- da u svojim dušama nikakvu tegobu ne osjete prema Poslanikovoju presudi;
- 3- da se sasvim pokore toj presudi.

Kako pametan čovjek može prihvatiti i biti zadovoljan da mu se sudi po ljudskim zakonima, koji su talašika od ideja i smeće od intelekta, umjesto Allahovog zakona kojeg je objavio Svom Poslanika da njima izvede ljude iz tmina na svjetlo?

Takoder je poznato da su ljudski zakoni postavljeni na nepravdi, i nasilju i bespravnoj uzurpaciji tuđeg imetka.

Pogledajte šta se desilo sa mnogim državama nakon što su se odrekle zakona Allaha i zakona

Njegova Poslanika i sa zadovoljstvom su prihvatile sekularističke zakone?!

Nasilje je postalo njihov trend, laž i razvrat preovladavaju u njima a da niko to ne osuđuje i ne ustaje protiv toga. I u ovakvoj sredini odrastaju mladi i stare starci. Ta sredina im je promijenila njihovu prirodu i oni u njoj žive kao životinje, a tako živi svako ko napusti zakon Allaha i Njegova Poslanika, s.a.v.s.

Uzvišeni je rekao:

﴿وَمَنْ لَّمْ يَحْكَمْ بِمَا أَنزَلَ اللَّهُ فَأُولَٰئِكَ هُمُ
الْكَافِرُونَ﴾

"A oni koji ne sude prema onome što je Allah objavio, oni su pravi nevjernici" (El-Maide, 44).¹

¹ Šejhul islam u djelu-El-Iktidau- 1/208. kaze: « Razlika između kufra koji je određen sa određenim članom kao što stoji u hadisu: Između nevjerstva(el-kufra) ili širka je samo ostavljanje namaza i između kufra koji je neodređen u potvrdnom kontekstu

Sa kufrom koji je određen sa određenim članom u većini se misli na najveće nevjerstvo(kufr) kao što se kaže: I to su pravi nevjernici(el-kafirun). I ovaj ajet se odnosi na one koji ne sude po Allahovu zakonu. Ono što se prenosi od Ibn Abbasa da je rekao za ovaj ajet da ej to nevjerstvo ispod nevjerstva(kufr dune kufr) se ne može potvrditi da je to njegova izjava. Nju prenosi Hakim u svom Mustedreku(2/313) putem Hišama b. Hudžejra od Tavusa od Ibn Abbasa. Hišama Ahmed i Jahja smatraju nepovjerljivim. Također se sa spomenutom predajom

Suđenje po onome što je Allah objavio i vje-

ne slaže druga predaja od Ibn Abbasa koju prenosi Abdurrezak u svom tefsiru od M'amera od Tavana od njegova oca da je on pitao Ibn Abbasa o tefsiru ovog ajeta (Ko ne bude sudio po onome što je Allah objavio takvi su pravi nevjernici), pa je Ibn Abbas rekao: To je nevjerovanje. Ovo je zapamćeno od Ibn Abbasa. Znači da je ajet neograničene forme i da se njima misli na najveće nevjerovanje (kufr), jer kako bi se mogao nazvati muslimanom onaj koji je odbacio Šerijat i zamijenio ga za mišljenja židova i kršćana.

I pored toga što se ovakav postupak smatra zamjenom vjere to je također i okretanje od čistog Šerijata i ovo je posebno i nezavisno nevjerstvo od pret hodnog.

Što se tiče onoga što prenosi Ibn Džerir od Ibn Abbasa da je rekao (To nije nevjerstvo kao nevjerstvo onoga koji zaniječe Allah, Sudnji dan, i to i to), ovdje on ne namjerava da kaže da je to nevjerstvo onoga koji ne sudi po Allahovom zakonu nevjerovanje ispod nevjerovanja. Ko to razumije na takav način neka svoju tvrdnju potkrijepi dokazom. Iz njegova govora se uočava da on smatra da velikog nevjerstva ima više stepeni koji su međusobno različiti neki su teži od drugi. Tako on smatra da je nevjerstvo onog koji ne priznaje Allah, Njegove meleke i Sudnji dan teže od nevjerstva onog koji ne sudi po onome što je Allah objavio.

Mi se slažemo sa tim a li to ne znači da je takav vladar musliman jer je on učinio malo nevjerstvo. Ne to nije tako. Takav vladar je izišao iz vjere zato što je odbacio Šerijat. Ibn Kesir po ovom stavu prenosi konsenzus(idžma). V- El-Bidaje ve-n-nihaje, 13/119.

rovanje da je Poslanikov režim bolji od drugih je ono što zahtjeva Šehadet Zato, ko tvrdi da je režim nekog drugog mimo Poslanika, s.a.v.s., bolji od njegova takav nije shvatio značenje riječi *lailabe illellah*. Ne samo to, nego je prihvatio nešto što mu je suprotno, jer je pokornost osnovni i glavni uvjet ove sintagme na kojoj počivaju nebesa i Zemlja, radi koje su slati poslanici i objavljivani Kitabi, radi koje je propisan džihad, na osnovu koje se ljudi dijele na sretne i nesretne. Zato onaj ko je spozna i radi po njoj ispunjavajući njene šartove i ruknove takav će se odreći svakog režima koji nije Allahov i Poslanikov.

Situacija se promijenila a naročito u ovom vremenu koje sliči vremenu u kom nije bilo poslanika. Zato su ljudi zamijenili govor Allaha i Njegova Poslanika i Allahov režim i režim Njegova Poslanika sa mišljenjima židova i kršćana, koji, kad se tiče vjernika ne poštuju ni rodbinstvo niti sporazum. I tako su se ljudi zadovoljili da im se sudi po ljudskim(laičkim) zakonima.

Allah se smilovao Ibnul Kajjima koji je rekao:

*Tako mi Allaha moj strah nije od grijeha,
jer moguće je da oni budu put do oprosta i tevbe*

*Nego se ja bojim da srce ne ostavi
arbitražu po ovoj Objavi i Kur'anu.*

I zadovoljstva mišljenjima ljudi i njihovim pretpostavkama,

jer u tome ne bi bila zahvalnost Premilostivom.

Allahu se žalimo, od Njega pomoći tražimo, na Njega se oslanjamo i nema stánja niti snage bez Njega.

U ovu vrstu spomenutog nevjerovanja i zablude može se svrstati i onaj koji govori da primjena Allahove kazne za blud koji počine oženjen ili udata kao i kazne za krađu, ne odgovara ovom vremenu, jer se ovo vrijeme razlikuje od vremena u kom je živio Allahov Poslanik. A također bi nam i zapadne zemlje zamjerile zbog toga.

Ovakav je izišao iz vjere, jer smatra da je sustav ljudi ovog vremena bolji i ispravnije od sistema Poslanika, s.a.v.s.

Također, pod ovu vrstu nevjerovanja se ubraja i onaj koji govori da je u ovom vremenu dozvoljeno suditi po laičkim zakonima, jer on tim svojim stavom dozvoljava ono što je konsenzusom ustanovljeno da je zabranjeno (haram).

**PETA STVAR
KOJA
PONIŠTAVA I
RUŠI ISLAM**

Šejh, Allah mu se smilovao, rekao je: «Ko prezire nešto sa čim je došao Allahov Poslanik, s.a.v.s., pa makar ga i radio, proćafirio se.»

Ovo načelo je prihvaćeno konsenzusom, kako prenosi autor djela **El-Ikna'**.

Preziranje nečega što je Poslanik, s.a.v.s., donio svejedno bio to govor ili djelo, vrsta je ideološkog licemjerstva za što će onaj ko ga bude upražnjavao biti u najdubljim dubinama Džehennema.

Onaj ko bude prezirao ono što je Poslanik, s.a.v.s., propisao, svejedno bila to naredba ili zabrana, u velikoj je opasnosti.

Za to se može navesti primjer o kom mnogo govore ateistički pisci koji su zadojeni stranim mlijekom i koji su sa svoji vratova skinuli plašt islama i ono što oni preziru a to je poligamija.

Oni se protiv poligamije bore različitim sredstvima a da nisu ni svjesni da se oni time bore protiv Allaha i Njegova Poslanika i da odbacuju Njegov propis.

Slično ovom nevjerovanju i preziru onoga sa čim je došao Poslanik, s.a.v.s., je i nevjerstvo onoga koji prezire što žena nije ravnopravna u svim šeriatskim propisima sa muškarcem. Tako oni ne prihvataju da krvarina za ženu iznosi pola krvarine čovjeka, da svjedočenje dvije žene odgovara svjedočenju jednog muškarca, itd.

Oni preziru ono što je Poslanik, s.a.s., u ovom hadisu rekao: *«Nisam vidio da iko čiji se razum i vjera nepotpuni tako zasjenjuju razum odlučna čovjeka kao što je neka od vas...»*

Ovaj hadis je muttefekun alejhi, a prenosi se od Ebu Se'ida el-Hudrija, r.a.

Zato ćeš vidjeti ovakve kako pružaju jezike prema ovom veličanstvenom hadisu jednom odvrćajući od njegova bukvalna značenja, drugi put ga smatrajući slabim (daif) jer nije u skladu sa razumom, a treći puta da je suprotan stvarnosti... kao i još mnogo drugih obrazloženja, što zajedno upućuje na njihov prezir prema onome što je donio Allahov Poslanik, s.a.v.s.

Ovakvi su nevjernici iako možda rade skladno onome na što upućuje tekst, jer oni nisu ispunili uvjete (Llailahe illellah). Od osnovnih i glavnih šartova Šhadeta je i ljubav prema onome na što on upućuje, radovanje tome i zadovoljstvo sa njime. Međutim, ovakvi nisu zadovoljni s tim, teško im je u srcima zbog toga i zato preziru ono na što tekst upućuje. Ovo je prava praksa licemjera koji prividno primjenjuju mnoge lijepe propise ovog Šeriata iako ih u svojim srcima preziru.

Zato je Poslanik, s.a.v.s., rekao: *«Ko iskreno iz srca kaže da nema drugog Boga osim Allaha, ući će u Džennet.»*¹

Riječi Poslanikove u ovom hadisu (iskreno iz srca) udaljavaju od toga licemjera, jer ih ne izgovara iskreno iz srca, već ih izgovara da bi zaštitio svoj život i imetak.

¹ Prenosi ga Ahmed, 5/236, Ibn Hiban, 1/429. putem Sufjana od Amra b. Dinara od Džabira b. Abdullaha. Njegov lanac je vjerodostojan.

Uzvišeni, definišući da je nevjernik onaj ko prezire ono što je On objavio Svome Poslaniku, s.a.v.s., kaže:

﴿وَالَّذِينَ كَفَرُوا فَتَعْسًا لَّهُمْ وَأَضَلَّ أَعْمَالَهُمْ * ذَٰلِكَ بِأَنَّهُمْ كَرِهُوا مَا أُنزَلَ اللَّهُ فَأَحْبَطَ أَعْمَالَهُمْ﴾

"A onima koji ne vjeruju-propast njima! On neće djela njihova prihvatiti zato što ne vole ono što Allah objavljuje, i On će djela njihova poništiti" (Muhammed, 8-9).

Uzvišeni će Allah, dž.š., djela ovakvih poništiti i učinit će ih ništavnim zbog toga što su prezirali ono što je Allah objavio od Kur'ana Svom Poslaniku u čemu je Allah osigurao, o-
nome ko ga se prihvati, primjenjuje njegove naredbe i klone se njegovih zabrana, učinio pobjedu i spas.

Zato svakom onom ko prezire ono što je Allah objavio djela će propasti, a čak i ako bude radio ono što prezire, jer je Uzvišeni rekao:

﴿ذَٰلِكَ بِأَنَّهُمْ اتَّبَعُوا مَا أَصْحَبَ اللَّهُ وَكَرِهُوا رِضْوَانَهُ
فَأَحْبَطَ أَعْمَالَهُمْ﴾

"To će biti zato što su ono što Allahovu srdžbu slijedili, a ono čime je On zadovoljan prezirali; On će djela njihova poništiti" (Muhammed, 28).

Ovo je ono čega se musliman najviše boji: da prezire ono što je donio Poslanik, s.a.v.s.

Ovo može biti skriveno u duši i da se osjeti tek nakon izvjesnog životnog perioda. Zato je neophodno da čovjek što više uči: «Ja mukalli-

bel kulubi, sebbit kalbi ala dinike.»

(O Ti koji premećeš srca, učvrsti moje srce na Tvojoj vjeri.)

To zato što su ljudska srca između dva prsta Svemilosnog i On ih prevrće kako hoće.

Ovdje treba skrenuti pažnju na jednu pojavu koja se dešava. Naime, mnogi ljudi kada im objašnjavaš neko zlo ne prihvataju da ga prihvate niti prihvataju ono što im govoriš, a posebno je to uočljivo u trenutka kada ga oni čine.

Ovdje se općenito bez objašnjenja ne smije reći da ovakvi preziru ono što je donio Poslanik, s.a.v.s., jer je moguće da on ne prihvata istinu ne zbog toga što je to istina nego možda zbog tvog lošeg postupka prilikom naređivanja dobra i odvrćanja od zla.

Možda, kada bi mu došao neko drugi i objasnio mu isto zlo prihvatio i pokorio se. Ili možda on ne želi prihvatiti od tebe savjet da bi ga zbog nečega što je između tebe i njega. Prema tome, ovakav se ne može smatrati da prezire ono što je donio Poslanik, s.a.v.s.

Postoje i ljudi koji pripisuju onome ko čini neki grijeh ono što on ne čini. Tako oni onome ko brije bradu, nosi dugu odjeću, pije alkohol itd. pripisuju da mrze ono sa čim je Poslanik, s.a.v.s., došao, navodeći spomenute stvari, govori im: «Da vi ne mrzite ono što je Muhammed, s.a.v.s., donio ne biste radili spomenute stvari.»

Lijepljenje ovakvih potvora je zabranjeno, jer je bilo i ashaba koji su činili neke grijehe, kao npr. pijenje alkohola, ali i pored toga niko

ih nije optužio za to.

Čak kada je, jedne prilike, jedan ashab, koji je pio alkohol, doveden Poslaniku, s.a.v.s., neki od ashaba su ga počeli proklinjati govoreći: «Kako li se samo često dovodi»?! Poslanik, s.a.v.s., im je potom zabranio da ga proklinju i rekao: «*On zaista voli Allaha i Njegova Poslanika!*»¹

Pripisivanje ovih stvari spomenutim osobama povlači za sobom smatranje velikih grješnika nevjernicima. Ovakvo vjerovanje je suprotno ehl sunnetskom učenju, jer učenje ehl sunneta može da su veliki grijешnici pod Allahovom voljom; ako htjedne, oprostiti će im ili će ih kazniti shodno njihovim grijesima ali će, na kraju, ipak ući u Džennet, a Allah najbolje zna.

¹ Prenosi ga Buharija, tom 12, broj hadisa: 6780. pogledaj Fethul Bari. Prenosi ga putem Se'ida b. Ebi Helala od Zejda b. Esleme od njegova oca od Omera b. Hattaba.

**ŠESTA STVAR
KOJA
PONIŠTAVA I
RUŠI ISLAM**

Šejh, Allah mu se smilovao, rekao je:

Ko se bude ismijavao sa nečim od Poslanikove, s.a.v.s., vjere, nagrade i kazne učinio je nevjerstvo. Dokaz za to su riječi Uzvišenog:

﴿قُلْ أَبَالَهُ وَآيَاتِهِ وَرَسُولُهُ كُنتُمْ تَسْتَهْزِئُونَ * لَا تَعْتَذِرُوا قَدْ كَفَرْتُمْ بَعْدَ إِيمَانِكُمْ﴾

"Reci: 'Zar se niste Állahu i riječima Njegovim i Poslaniku Njegovu rugali? Ne ispričavajte se! Jasno je da ste nevjernici, a tvrdili ste da ste vjernici'" (Et-Teube, 65-66).

Ismijavanje nečim što je donio Poslanik je nevjerovanje po konsenzusu svih muslimana. To bi se nevjerovanje smatralo čak kada i ne bi namjeravao izrugivanje, kao kada bi se ismijavao nečim od vjere šaleći se.

Prenose Ibn Džerir, Ibn Ebu Hatim, Ebu Šejh i drugi od Abdullah b. Omera da je rekao: Neki čovjek je u bici na Tebuku jednog dana na jednom skupu rekao: Nismo vidjeli od ovih naših suboraca proždrljivije, veće lažove niti veće kukavice kad se sukobe sa neprijateljem.

Neki čovjek iz prisutnih je rekao: Lažeš! Ti si munafik i ja ću o tome obavijestiti Allahova Poslanika, s.a.v.s. Taj slučaj je dopro da Allahova Poslanika, s.a.v.s., pa je objavljen dio Kur'ana o tome.

Abdullah je rekao: «Ja sam ga vidio obješenog o kolan deve Allahova Poslanika, s.a.v.s., kamenje ga je grebalo a on je govorio: Allahov

Poslaniče, mi smo se samo šalili i zabavljali, a Allahov Poslanik, s.a.v.s., je govorio:

﴿أَبَا اللَّهِ وَأَيَاتِهِ وَرَسُولُهُ كُنْتُمْ تَسْتَهْزِؤُونَ﴾

"Zar se niste Allahu i riječima Njegovim i Poslaniku Njegovu rugali?"

Njihove riječi Mi smo se samo šalili i zabavljali znači Nismo imali namjeru da se izrugujemo nego samo da se šalimo i zabavljamo kako bismo olakšali teškoće puta, kako stoji u nekim predajama ovog hadisa. Ali i pored toga Uzvišeni je rekao da su oni time učinili nevjerovanje, jer ovim pitanjima nema šale i zabave. Oni su ovim svojim riječima učinili nevjerovanje iako su prije bili vjernici.

Što se tiče tvrdnje onih koji kažu da su ovi počinili nevjerovanje nakon što su bili vjernici svojim jezicima nakon što su prvo učinili nevjerovanje svojim srcima, šejhul i Ibn Tejmije im odgovara i veli: «Vjerovanje jezikom sa nevjerovanjem u srcu je nevjerovanje. Zato se ne može reći: Postali ste nevjernici nakon što ste bili vjernici, jer bi oni u biti i dalje bili nevjernici.»¹

¹ U djelu-El-Iman- st. 273., Allah mu se smilovao, tumačeći ovaj ajet, rekao je: «Postali ste nevjernici nakon što ste bili vjernici...) ovo upućuje da oni nisi vjerovali da su sa tim svojim postupkom učinili nevjerovanje, jer ga nisu smatrali nevjerstvom. Pa je ovaj ajet objasnio im daje ismijavanje sa Allahom, Njegovim dokazima i Njegovim Poslanikom nevjerovanje koje izvodi onoga ko ga počini iz imana u kufr. Iz toga se vidi da im je vjerovanje bilo slabo pa

Ko se bude ismijavao nečim sa čim je došao Poslanik, s.a.v.s., kao ko se ismijava šeriatskim znanjem i nosiocima tog znanja radi tog znanja, ko se bude ismijavao sa Allahovim nagradama i kaznama, ko se bude ismijavao onima koji naređuju dobro i odvrćaju od zla zbog tog njihovog naređivanja i zabranjivanja, ko se bude ismijavao sa namazom svejedno bio on fard ili nafila, ko se bude ismijavao klanjačima radi njihova namaza, ko se bude ismijavao sa onim ko je pustio bradu zbog tog puštanja, ili ko se bude ismijavao onim ko ne uzima kamatu zbog tog ne uzimanja nevjernik je.

Ismijavanje onim što je donio Poslanik, s.a.v.s., jedno je od svojstava licemjera (munafika). Uzvišeni je rekao:

﴿إِنَّ الَّذِينَ أَجْرَمُوا كَانُوا مِنَ الَّذِينَ آمَنُوا يَضْحَكُونَ
* وَإِذَا مَرُّوا بِهِمْ يَتَغَامَزُونَ * وَإِذَا انْقَلَبُوا إِلَىٰ أَهْلِهِمْ
انْقَلَبُوا فَكِهِينَ * وَإِذَا رَأَوْهُمْ قَالُوا إِنَّ هَٰؤُلَاءِ لَضَالُّونَ
* وَمَا أُرْسِلُوا عَلَيْهِمْ حَافِظِينَ * فَالْيَوْمَ الَّذِينَ آمَنُوا
مِنَ الْكُفَّارِ يَضْحَكُونَ * عَلَى الْأَرَائِكِ يَنْظُرُونَ *
هَلْ ثُوِّبَ الْكُفَّارُ مَا كَانُوا يَفْعَلُونَ﴾

"Grješnici se smiju onima koji vjeruju; kada pored njih prolaze, jedni drugima namiguju, a kada se porodicama svojim vraćaju, šale zbijajući vraćaju se; kada ih

su počinili ovaj grijeh za kojeg su znali da je grijeh ali nisu vjerovali da je nevjerovanje. Ali je on bio nevjerstvo pa su postali nevjernici nakon što su ga uradili iako su vjerovali da to nije dozvoljeno».

vide, onda govore: ovi su, doista, zalutali»- a oni nisu poslani da motre na njih. Danas će oni koji su vjerovali- nevjernicima se podsmijavati, sa divana će gledati. Zar će nevjernici biti drugačije kažnjeni nego prema onome kako su postupili!" (El-(Mutaffifun, 29-36).

Mnogi islamski učenjaci¹ podijelili su ismijavanje onim sa čim je došao Poslanik, s.a.v.s, na dvije vrste

Prva vrsta: jasno ismijavanje, kao što su to činili oni o kojim je objavljen spomenuti ajet kada su rekli: «Nismo vidjeli kao ove naše saborce; veće gurmane, veće lažove i veće kukavice pri sukobu sa neprijateljem.» Ili nešto slično s čim se ismijavaju rugalice.

Druga vrsta: dvosmisleno ismijavanje. To je more koje nema obale. Tu spada: namigivanje, plaženje jezika ili usne, gestikuliranje rukom prilikom učenja Allahove Knjige ili Sunneta Allahova Poslanika, s.a.v.s., ili prilikom naredivanja dobra i odvrćanja od zla.

Dužnost je svakom muslimanu da se suprotstavi podrugljivcima Allahove vjere i onoga sa čime je došao Poslanik, s.a.v.s., pa makar oni bili njegovi najbliži. Sa takvima ne treba sjediti kako ne bi bio kao i oni kao što Uzvišeni veli:

¹ Kao npr. imam Muhammed b. Abdul Vehhaḥ u djelu-Hukmul murteddi, str. 05 i hamed b. Atik u djelu- Medžmu'atu-t-tevhid-.

﴿وَقَدْ نَزَّلَ عَلَيْكُمْ فِي الْكِتَابِ أَنْ إِذَا سَمِعْتُمْ آيَاتَ اللَّهِ يُكْفَرُ بِهَا وَيُسْتَهْزَأُ بِهَا فَلَا تَتَعَدُّوا مَعَهُمْ حَتَّىٰ يَخُوضُوا فِي حَدِيثٍ غَيْرِهِ إِنَّكُمْ إِذَا مِثْلُهُمْ إِنَّ اللَّهَ جَامِعُ الْمُنَافِقِينَ وَالْكَافِرِينَ فِي جَهَنَّمَ جَمِيعًا﴾

"On vam je već u Knjizi objavio; kada čujete da Allahove riječi poriču i da im se izruguju, ne sjedite s onima koji to čine dok ne stupe u drugi razgovor, inače, bićete kao i oni. Allah će sigurno zajedno sastaviti u džehennemu licemjere i navjernike" (En-Nisa, 140).

Shodno ovom ajetu, onaj koji čuje da se Allahove riječi poriču ili da im se izruguju a on sjedi s takvima i zadovoljan je takvim sijelom, on će biti isti kao i oni u grijehu, nevjerstvu i izlasku iz islama kao što je Uzvišeni rekao:

﴿احْشُرُوا الَّذِينَ ظَلَمُوا وَأَزْوَاجَهُمْ﴾

"Sakupite nevjernike i one koji su se s njima družili!" (Es-Saffat, 22).

tj. njihove drugove i one koji su se sa svojim postupcima s njima poistovjećivali.

**SEDMA STVAR
KOJA
PONIŠTAVA I
RUŠI ISLAM**

Šejh, Allah mu se smilovao, rekao je:

Sihr u što spada i odvrćanje (sarf) čovjeka od svoje žene i spajanje (atf) čovjeka sa ženom koju ne voli. Ko bude radio ove stvari ili bio s njima zadovoljan učinio je nevjerovanje. Dokaz za to su riječi Uzvišenog:

﴿وَمَا يُعْلِمَانِ مِنْ أَحَدٍ حَتَّى يَقُولَا إِنَّمَا نَحْنُ فِتْنَةٌ فَلَا تَكْفُرْ﴾

"A njih dvojica nisu nikoga učili dok mu ne bi rekli: «Mi samo iskušavamo, i ti ne budi nevjernik!»" (El-Bekare, 102).

Sihrom se u arapskom jeziku naziva ono što je skriveno, nježno i precizno.

Tako Arapi za ono što je mnogo skriveno kažu: «Skrivenije je od sihra»!

Tako Muslim b. el-Velid el-Ensari je rekao:

*Učinila si znakove ljubavi među nama
mrežom skrivenijom od sihra,*

*Tu ljubav prepoznajem po nježnosti stasa
a rastanak naslutim u poprijekom pogledu.*

Sihr se u Šeriatu definiše sa čvorom i talismanom preko kojih vračar uspijeva upotrijebiti šejtane da nanese štetu onom kome se pravi sihr.

Postoje i druge definicije sihra.

Međutim Eš-Šenkiti, Allah mu se smilovao, rekao je: «Znaj da sihr nije moguće definisati jednom preciznom definicijom zbog postojanja njegovih različitih vrsta u kojima nema dovolj-

no zajedničkih elemenata na osnovu kojih bi se mogla donijeti jedna generalna definicija, i upravo zbog toga postoje različite definicije sihra kod islamskih učenjaka.»¹

Od sihra je i *sarf* i *atf*.

Sarf je odvrćanje čovjeka od onog što voli, kao npr. njegovo odvrćanje od ljubavi koju osjeća prema svojoj supruzi ka mržnji prema njoj.

Atf je također vraćarsko djelo, ali se ovdje namjerava suprotno sarfu jer se čovjek nastoji odvratiti od mržnje prema nečemu ka njegovoj ljubavi i to šejtanskim putevima.

Sihr je zabranjen u svim poslaničkim vjerezakonima.

¹ Edvaul bejan, 4/444.

Pitanja koja se tiču sihra

Za sihrl se veže i nekoliko pitanja. Mi ćemo ih, zbog važnosti ove teme i rasprostranjenosti sihra skoro na svim krajevima Zemlje, navesti zajedno sa nekim mišljenjima islamskih učenjaka.

Prvo pitanje: da li je sihrl zaista stvarnost?

Riječi Uzvišenog:

﴿وَمِنْ شَرِّ النَّفَّاثَاتِ فِي الْعُقَدِ﴾

"I od zla smutljivaca kad smutnju siju"
(*El-Felek*),

upućuju da sihrl doista postoji, jer da ne postoji ne bi Allah naredio da se traži utočište od njega.

Također, riječi Uzvišenog:

﴿فَيَتَعَلَّمُونَ مِنْهُمَا مَا يُفَرِّقُونَ بِهِ بَيْنَ الْمَرْءِ وَزَوْجِهِ﴾

"I ljudi su od njih dvojice učili kako će muža od žene rastaviti" (*El-Bekare, 102*).

upućuju da sihrl postoji i da on može biti uzrok za rastavljanje muža od žene.

Od dokaza koji upućuju na postojanje sihra je i hadis koga prenosi Aiša, r.a., u kome se kaže da je Poslanik opsihren tako da mu se činilo da je uradio nešto, a on to nije uradio. Jednoga dana joj je rekao: «Došla su mi dva meleka. Jedan mi je sjeo kod glave a drugi kod nogu. Jedan

je upitao: Šta je čovjeku? Drugi je rekao: Opsihren. Ko mu je napravio sihr? jedan je upitao. Drugi je rekao: Lebid b. el-E'asam na češalj i dlake od češljanja kod bunara Zervana.»

(Prenose ga imam Ahmed, Buhari, Muslim i dr.).

Ovo mišljenje je mišljenje ehl sunneta i njega zastupa većina islamske uleme.

Neki, pak, smatraju da sihr ne postoji. To je mišljenje mutezilija koji se udaljili od Kur'ana i Sunneta. Dokazuju ga riječima Uzvišenog:

﴿يُخِيلُ إِلَيْهِ مِنْ سِحْرِهِمْ أَنَّهَا تَسْعَى﴾

"Odjednom mu se pričiní da se konopi njihovi i štapovi njihovi, zbog vradžbine njihove, kreću" (Taha, 66).

U ajetu se nije reklo da se konopi i štapovi uistinu kreću. Zato oni kažu da je sihr samo maskiranje, mašta i obmanjivanje nečim što ne postoji i da je to jedna vrsta madžioničarstva.

Autoritet Ibnul Kajjim, Allah mu se smilovao, rekao je: «Ovo (tj. mišljenje mutezilija) oprečno je mutevatir predajama od ashaba, dobrih prethodnika i onom po čemu su saglasni islamski pravnici, mufessiri, muhaddisi i sufije kao i onome što poznaje većina racionalista.

Sihr koji ima za posljedice bolest, tegobe, razvod, brak, ljubav, mržnju, degeneraciju i prisutan je i poznat većini ljudi...»¹

Nakon što je spomenuo mišljenje mutezilija i njihove dokaze Kurtubi je rekao: Za ovo ne

¹ Bedai'ul fevaid, 2/227.

postoji dokaz, jer mi ne negiramo da obmanjivanje i njemu slično pripada u širem značenju sihru, ali su i pored toga potvrđene stvari koje razum dozvoljava i Objava potvrđuje.

Od tih dokaza je i ovaj ajet u kom se spominje sihr i njegovo podučavanje:

﴿يُعَلِّمُونَ النَّاسَ السِّحْرَ وَمَا أُنْزِلَ عَلَى الْمَلَائِكِينَ
بِبَابِلَ هَارُوتَ وَمَارُوتَ وَمَا يُعَلِّمَانِ مِنْ أَحَدٍ حَتَّى
يَقُولَا إِنَّمَا نَحْنُ فِتْنَةٌ فَلَا تَكْفُرْ﴾

"Šejtani su nevjernici učeći ljude vradžbini i onome što je bilo nadahnuto dvojici meleka, Harutu i Marutu, u Babilonu. A njih dvojica nisu nikoga učili dok mu ne bi rekli: «Mi samo iskušavamo, i ti ne budeš nevjernik" (El-Bekare, 102).

Prema tome, da sihr ne postoji ne bi ga bilo moguće naučiti niti bi se reklo u ajetu da oni ljude podučavaju njemu, što upućuje da postoji.

Također se kaže u kazivanju o faraonu:

﴿وَجَاءُوا بِسِحْرِ عَظِيمٍ﴾
"...i vradžbinu veliku prirediše" (El-E'araf, 116).

Kao i sura El-Felek, o čijem povodu objave su mufessiri saglasni da je bio sihr kojeg je priredio Lebid b. El-E'sam Poslaniku, s.a.v.s.

Potom je Kurtubi navoio hadis koga smo već citirali a zatim rekao: U njemu se vidi da je Poslanik, s.a.v.s., rekao nakon što mu je otklo-njen sihr: «Allah me je doista izliječio.» Iscjeljenje biva uklanjanjem bola i nestankom bolesti, što upućuje da je sihr istina i da zaista posto-

ji. Njegovo postojanje i dešavanje je potvrđeno kategoričkim dokazima iz Kur'ana i Sunneta. Ovo potvrđuju i islamski velikodostojnici s čijom se saglasnošću uspostavlja konsenzus.

Prema tome ne treba se pored ove njihove suglasnosti osvrutati na mutezilijski izrod i njihovo oponiranje ovoj saglasnosti...»

Drugo pitanje: O šeriatskom statusu sihirbaza (vračara)

Islamski učenjaci nemaju jedinstven stav o pitanju sihirbaza, da li je on nevjernik ili nije?

Iz govora autora ovog djela primjećuje se da on smatra da onaj koji se bavi sihrom postaje nevjernik dokazujući taj svoj stav riječima Uzvišenog:

﴿وَمَا يُعْلِمَانِ مِنْ أَحَدٍ حَتَّى يَقُولَا إِنَّمَا نَحْنُ فِتْنَةٌ
فَلَا تَكْفُرْ﴾

A njih dvojica nisu nikoga učili dok mu nisu rekli: «Mi samo iskušavamo, i ti ne budi nevjernik». (El-Bekare, 102).

Ovo mišljenje i mišljenje mezheba imam Ahmeda, Allah mu se smilovao, Malika i Ebu Hanife, zastupa većina islamskih pravnika.

Imam Šafi, Allah mu se smilovao, smatra da kada čovjek nauči sihr, treba mu se reći: Opiši nam svoj sihr, Pa ako nam rekne ono što obavezuje nevjerovanje kao što je sihr stanovnika Babilona kojim su se oni približavali zvijezdama i da one čine sve što se traži od njih, takav je nevjernik, a ako taj sihr ne dostigne stepen nevjerstva ali sihirbaz smatra da je dozvoljeno

njime baviti se on će se smatrati nevjernikom zbog toga što je dozvolio zabranjenu stvar. A ako to ne bude smatrao dozvoljenim neće se smatrati nevjernikom.

Autoritet Šankiti, Allah mu se smilovao, rekao je: «Najbolje je po ovom pitanju obrazloženje:

Ako je sihr nešto čime se veliča neko drugi mimo Allaha kao što su zvijezde, džini ili nešto drugo što vodi ka nevjerstvu, takav ko bude upražnjavao ovu vrste sihra nevjernik je bez ikakve dileme. Od ove vrste je i sihr Harutai Maruta spomenut u suri El-Bekare. To je nevjerovanje bez ikakve dvojbe kao što se jasno kaže u ajetu

﴿وَمَا كَفَرَ سُلَيْمَانُ وَلَكِنَّ الشَّيَاطِينَ كَفَرُوا يُعَلِّمُونَ النَّاسَ السَّحْرَ﴾

"A Sulejman nije bio nevjernik,- šejtani su nevjernici učeći ljude vradžbini,"

kao i riječi Uzvišenog

﴿وَمَا يُعَلِّمَانِ مِنْ أَحَدٍ حَتَّى يَقُولَا إِنَّمَا نَحْنُ فِتْنَةٌ فَلَا تَكْفُرْ﴾

"A njih dvojica nisu nikoga učili dok me ne bi rekli: «Mi samo iskušavamo, i ti ne budi nevjernik!»

Kao i slijedeći ajeti:

﴿وَلَقَدْ عَلِمُوا لَمَنِ اشْتَرَاهُ مَا لَهُ فِي الْآخِرَةِ مِنْ خَلَقٍ﴾

"Iako su znali da onaj koji tom vještinom vlada neće nikakve sreće na onom svijetu imati" (El-Bekare, 102).

﴿وَلَا يَفْلَحُ السَّاحِرُ حَيْثُ أَتَى﴾

"A čarobnjak neće, ma gdje došao, uspjeti" (Taha, 69).

A ako sihr ne vodi nevjerovanju kao što je potpomaganje npr. sa nekim osobenostima nekih stvari kao što su masti itd. takav sihr će se smatrati velikim grijehom, ali on ne uvodi onog ko ga bude činio u nevjerovanje.

Ovo je, ako Bog da, ispravno rezonovanje.»¹

Treće pitanje: O ubijanju čarobnjaka i čarobnjakinje

O ovom pitanju islamski učenjaci, Allah im se smilovao, imaju dva stava.

Prvi je stav većine islamske uleme koja smatra da se čarobnjak treba ubiti. Ovo zastupaju Malik i Ahmed, Allah im se smilovao.

Drugi stav, pak, smatra da se čarobnjak treba ubiti samo onda ako mu sihr dostigne stepen nevjerovanje. Ovaj stav zastupa Šafija, Allah mu se smilovao.

Zastupnici prvog stava taj stav dokazuju sljedećim dokazima:

1. Hadisom kog prenosi Tirmizi, Hakim, Ibn Adijj, Darekutni i dr. putem Ismaila b. Muslima Mekija od Hasana od Džunduba da je

¹ Edvaul bejan, 4/456.

Allahov Poslanik, s.a.v.s., rekao: «Kazna za čarobnjaka je ubijanje sabljom.»

Tirmizi je rekao: «Ne znam da postoji drugi lanac spojen do Poslanika osim ovaj». Ismail b. Muslim el-Mekijj je slabost hadisa, a hadis od Džunduba je sahih(ispravan) ali je mevkuf(lanac mu dopire samo do ashaba).

Rekao sam: Za Ismaila b. Muslima Ahmed je rekao da su mu hadisi neprihvatljivi». Ibn Mu'in je rekao: «On je nula». Zehebi je rekao: «Jednoglasno je prihvaćeno da je nepovjerljiv».

2. Svoj stav dokazuju i hadisom koga prenosi Ahmed sa vjerodostojnim lancem prenosilaca od Bedžaletea u kome kaže: « Došao nam je kitab(pismo) od Omera prije na godinu dana od njegove smrti. U njemu je pisalo da ubijemo čarobnjaka. A možda je Sufjan rekao: I čarobnjakinju, da ga stavimo među međžusijskom rodbinom i da im zabranimo paljenje vatre. Potom smo ubili tri sihirbaza...»¹

3. Dokazuju također predajom koja se prenosi od Hafse, r.a., u kojoj se kaže da je ona naredila da se ubije njena robinja koja ju je opsihrala.

Ovu predaju prenosi Malik u Muvetti, a lanac joj je isprekidan. Prenosi je i Abdullah sin imama Ahmeda u Mesailima, a i Bejheki od nje sa vjerodostojnim lancem prenosilaca. Nju je prihvatio kao vjerodostojnu i imam Muham-

¹ Hadis bilježi Buhari ali u nekim primjercima nema(Ubijte svakog sihirbaza. Predaju također bilježi i Ebu Davud.

med Abdul Vehhab i djelu- *Kitabut-t-tevhidi*.

Ovo mišljenje koje smatra da se sihirbaz općenito ubija, je ispravnije, jer se ne zna da se iko suprotstavio od ashaba Omeru, Džundebu i Hafsi, r.a.

A prenosi se i od Poslanika, s.a.v.s., da je rekao: «*Povodite se za onima koji će doći poslije mene: Ebu Bekrom i Omerom!*»¹

Također je rekao: «*Allah je učinio istinu na jeziku i srcu Omerovom.*»² Ovaj hadis je sahih (vjerodostojan).

Oni što vele da se sihirbaz ne ubija ako njegov sihr ne dostigne stepen nevjerovanja dokazuju svoj stav hadisom u kom je Poslanik, s.a.v.s., rekao: «*Krv muslimana je dozvoljena samo u tri slučaja: kada oženjeni počine blud, kada neko ubije nekoga i onaj ko napusti svoju vjeru i udalji se iz zajednice.*»

(Prenosi ga Buhari i Muslim).

Ako značenja ovog hadisa ima dilema sa više aspekata.

A zbog čega Poslanik, a.s., nije ubio Lebida b. El-E'asama, može se reći da to nije učinio iz bojazni od izbijanja smutnji, a Allah najbolje zna.

Neka ulema smatra da je to povlastica samo za sljedbenike knjige (ehli kitabije). Međutim,

¹ Prenosi ga Ahmed, 5/399., i Tirmizi, 10/147. v: Tuhfetul ahvezi

² Prenosi ga Tirmizi, 1/169., Tuhfetul ahvezi. Za njega je Tirmizi rekao da je hasen sahih garib.

to je netačno, jer su ehlu kitabije i muslimani izjednačeni po pitanjima ubistva kada se ono zasluži.

Četvrto pitanje: Uklanjanje sihra od onoga ko je opsihran

Autoritet Ibnul Kajjim, Allah mu se smilovao rekao je: «Skidanje sihra sa opsihrenog može se uraditi na dva načina:

Prvi je da se on uklone sa istim sihrom, i to je šejtanski posao. I na ovo se odnosi govor Hasana u kom on kaže: da sihr uklanja samo sihr. U ovom slučaju se i onaj ko pravi i uklanja sihr dodvoravaju šejtanu onim što on voli i tako on uklanja sihr sa opsihrenog.

Drugi je sa rukjom, učenjem određenih ajeta za te prilike, lijekovima i dozvoljenim dovama. Ovaj način je dozvoljen.»

Što se tiče hadisa koga bilježi Buhari u svom Sahihu u okačenoj formi (muallek) od Katadea u kom se kaže: *«Rekao sam Ibn Musejjebu: Čovjek je opsihren ili ne može prići svojoj ženi, da li ga je dozvoljeno liječiti i skinuti mu taj sihr? Rekao je: «To je dozvoljeno, jer se time želi ozdravljenje. Ono u čemu je korist nije zabranjeno.»*

To se odnosi na skidanje sihra u kome nema ničega što je zabranjeno, jer se u vjerodostojnom hadisu kaže da kada je poslanik, s.a.v.s., bio upitan o liječenju sihra rekao je: «To je šejtanski posao.»

(Prenosi ga Ahmed u svome **Musnedu**¹ i Ebu Davud putem Ahmeda od Abdurrezzaka od Akila b. M'akila, u kom on kaže da je čuo Vehba b. Munebbeha da pripovijeda od Džabira da je Poslanik, s.a.v.s., to rekao. Njegov lanac je dobar).

Što se tiče odlaska kod sihirbaza, vračara, astrologa i proricatelja da bi se pitali o onome o čemu se pitaju, to se smatra velikim zločinitelstvom i grijehom. Takav postupak ima za posljedicu ne- primanje namaza četrdeset noći.

Prenosi Muslim u svome **Sahihu** (br.2230) od Jahja b. Se'ida od Ubejdullaha od Nafi'a, od Safijje, od nekih Poslanikovih supruga da je Poslanik, s.a.v.s., rekao: *«Ko ode kod vračara i upita ga o nečemu namaz mu neće biti primljen četrdeset noći.»*

Međutim, ako ih upita i povjeruje im, takav je zanijekao ono što je objavljeno našem poslaniku Muhammedu, s.a.v.s. Prenosi Hakim (1/8) vjerodostojnim lancem prenosilaca putem Avfa od Hallasa i Muhammeda od Ebu Hurejre da je Poslanik, s.a.v.s., rekao: *«Ko ode kod vračara ili sihirbaza pa mu povjeruje šta mu rekne zanijekao je ono što je objavljeno Muhammedu, s.a.v.s.»*

Prenosi ga i Bezzar (2/443) ispravnim lancem prenosilaca od Ibn Mesuda u mevkuf formi: *«Ko ode vračaru ili sihirbazu pa mu povjeruje ono što kaže zanijekao je ono što je objavljeno Muhammedu, s.a.v.s.»*

¹ 3/294.

**OSMA STVAR
KOJA
PONIŠTAVA I
RUŠI ISLAM**

Šejh, Allah mu se smilovao, rekao je:

Podupiranje i pomaganje nevjernika protiv muslimana je nevjerovanje a dokaz za to su riječi Uzvišenog:

﴿وَمَنْ يَتَوَلَّهُمْ مِّنْكُمْ فَإِنَّهُ مِنْهُمْ إِنَّ اللَّهَ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الظَّالِمِينَ﴾

"Oni su sami sebi zaštitnici! A njihov je i onaj među vama koji ih za zaštitnike prihvati" (El-Maide, 51).

Podupiranje i potpomaganje nevjernika protiv muslimana je velika smutnja. Ta smutnja je općenita i zavladała je svugdje. Smutnja koja je pozvala srca pa joj se je odazvalo svako koje je iskušano ljubavlju prema nevjernicima. Posebno je to vidljivo u ovom vremenu u kom je rasprostranjeno neznanje a umanjeno znanje, u kome su uveliko ispunjeni uzroci smutnje, u kome su prevladale i zavladałe strasti koje su prekrile putokaze Sunneta i tradicije.

Ja smatram da je uzrok svemu ovom okretanju od učenja šeriatskih znanosti i okretanje ka proučavanju grčke nauke i filozofije. Nema snage niti stanja do kod Allaha.

Dobro je postalo zlim, a zlo dobrim, i na ovim načelima odrastaju mladi i stare starci. Onaj ko posjeduje istinu je danas usamljen i čudan među ljudima, među svojom porodicom. Ako bude tražio nekoga da mu pomogne, neće ga naći. Ako bude tražio prijatelja koji slijedi Sunnet, rijetko i sa velikom poteškoćom će ga naći. Usamljenost islama i odbojnost prema

njemu zavlada je. Islam je postao usamljen kao što je i počeo, pa blago li se onima koji su usamljeni, koji popravljaju ono što su ljudi izokrenuli.

U to normalizovanje spada i upozorenje na podupiranje i pomaganje nevjernika protiv muslimana, jer se taj postupak u islamu smatra otpadništvom od vjere.

Upitan je autoritet Abdullah b. Abdullatif o razlici između *muvalata* (uzimati za zaštitnike nevjernike) i *tevelli* (potpomagati nevjernike).

Rekao je: «Tevelli je nevjerovanje koje izvodi iz vjere a ogleda se u branjenju nevjernika, njihovom pomaganju imetkom, tijelom i mišljenjem.»

Kada bi muslimani bili jedinstveni protiv ovih silnika i tirana, međusobno se potpomagali i pomagali, muslimani i islam bi drugačije izgledali nego što to danas izgledaju. Nevjernici bi bili poniženi, plaćali bi dobrovoljno i ponizno glavarinu kao što su je plaćali i Poslaniku, s.a.v.s., i njegovim ashabima.

Zatim znaj da se pod pomaganjem nevjernika podrazumijeva sve čime se oni mogu potpomagati i jačati protiv muslimana, u što spada oprema i ljudstvo.

**DEVETA
STVAR KOJA
PONIŠTAVA I
RUŠI ISLAM**

Šejh, Allah mu se smilovao, rekao je:

Ko bude vjerovao da se neki ljudi mogu izdići iznad Šeriata Muhammeda, s.a.v.s., kao što se Hidr izdigao iznad Musaovog, a.s., šeriata, je nevjernik.

To zbog toga što to njegovo ubjeđenje sadrži nepriznavanje ovog ajeta:

﴿وَأَنَّ هَذَا صِرَاطِي مُسْتَقِيمًا فَاتَّبِعُوهُ وَلَا تَتَّبِعُوا السُّبُلَ فَتَفَرَّقَ بِكُمْ عَن سَبِيلِهِ﴾

"I doista ovo je pravi put moj, pa se njega držite i druge puteve ne slijedite, pa da vas odvoje od puta Njegova" (El-En'am, 153).

Prenose Ahmed, Ebu Davud, Et-Tajalisi, Ed-Daremi i drugi od Ibn Mesuda, r.a., da je rekao: «Allahov Poslanik, s.a.v.s., povukao nam je jednu crtu i rekao: «Ovo je Allahov Put», a zatim je povukao sa desne i lijeve strane te crte druge linije i rekao: «Ovo su različiti putevi. Na svakom tom putu je šejtan koji poziva ka njemu.» Potom je proučio ovaj ajet: ﴿وَأَنَّ هَذَا صِرَاطِي مُسْتَقِيمًا فَاتَّبِعُوهُ وَلَا تَتَّبِعُوا السُّبُلَ فَتَفَرَّقَ بِكُمْ عَن سَبِيلِهِ﴾ - *"I doista ovo je Pravi Put moj, pa se njega držite i druge puteve ne slijedite, pa da vas odvoje od Puta Njegova" (El-En'am, 153).*

Bilježi ga Hakim i veli da mu je vjerodostojan lanac prenosilaca.

Ko se želi izdignuti iznad Muhammedovog, s.a.v.s., šeriata ili vjeruje da mu on nije potreban takav je skinuo sa svoga vrata emanet islama.

Šejh je izdvojio jedno veoma važno poglavlje

u djelu Fadlul islami i naslovio ga sljedećim naslovom «Poglavlje o obaveznosti zanemari-
vanja slijeđenja svega drugog osim Kur'ana».

Potom je rekao: «Kur'an nam, bez sumnje, naređuje da slijedimo Poslanika, s.a.v.s., kao što nam naređuje, u isto vrijeme, da ne izlazimo iz njegove pokornosti. Čak se nepokornost prema Poslaniku, s.a.v.s., smatra jednim od glavnih razloga koji vode čovjeka u Vatru. Tako se u Ahmedovom Musnedu, Buharijevom Sahihu prenosi od Ebu Hurejrea da je Allahov Poslanik, s.a.v.s., rekao: *«Sav moj Ummet će ući u Džennet osim onih koji to ne htjednu. Ashabi su upitali: «Ko to neće htjeti ući u džennet, Allahov Poslaniče»?!*

Rekao je: «Ko mi se pokori ući će u Džennet, a ko mi se ne pokori takav odbija ući u njega».

Zatim je Šejh, Allah mu se smilovao, citirao ovaj ajet:

﴿وَوَزَّلْنَا عَلَيْكَ الْكِتَابَ تِبْيَانًا لِّكُلِّ شَيْءٍ﴾

"A tebi smo objavili Knjigu u kojoj je objašnjenje za sve stvari" (En-Nabl, 89).

Prenose Nesai i drugi da je Poslanik, s.a.v.s., u rukama Omera b. hattaba, r.a., vidio stranicu Tevrata pa ga je upitao: *«Zar sumnjate, sine Hattabov?! Donio sam vam je bijelu i čistu, a kada bi Musa bio živ pa ga slijedili a od mene se okrenuli zalutali biste.»*

U drugoj predaji se kaže: *«Kada bi Musa bio živ, ne bi imao drugog izbora do da me slijedi.»* Potom je Omer rekao: *«Zadovoljan sam Allahom Gospodarem, islamom vjerom i Muhamme-*

dom poslanikom.»

Ovaj hadis eksplicitno govori da niko nema pravo izdignuti se iznad Serijata Muhammeda, s.a.v.s., i na to upućuju još mnogobrojni dokazi.

Ashabi su bili najznaniji o Allahu i posjedovali su najjači iman, ali i pored toga nisu znali ništa drugo do da slijede Poslanika, s.a.v.s., da ga poštuju, pomažu i slijede nur (svijetlo) koji mu je objavljen. Oni su takvi bili samo zbog toga što ih je Allah izabrao da budu ashabi Njegova Poslanika, s.a.v.s.

Prenose imam Ahmed i Bezzar i drugi dobrim senedom od Abdullaha b. Mesuda, r.a., da je rekao: *«Allah je pogledao u srca ljudi i našao da je srce Muhammeda, s.a.v.s., najbolje srce od svih ljudi, pa ga je izabrao za Sebe i za prenosioca Svoje Knjige.*

Potom je ponovo pogledao u srca ljudi pa je vidio da su srca njegovih ashaba najbolja srca od svih ostalih ljudi pa ih je učinio pomagačima Njegova Poslanika, koji će se boriti za Njegovu vjeru. Zato ono što muslimani smatraju lijepim i kod Allaha je lijepo, a što smatraju lošim ono je i kod Allaha loše.»

Zato je Allah naredio svim ljudima da Mu se pokore. Neki su se pokorili, a neki nisu.

Ljudi su se tako podijelili u dvije kategorije:

- a. oni koji su se odazvali, a to su oni koji su Mu se pokorili i koji su slijedili svjetlo koje je sa njim.

- b. oni koje treba pozivati, a to su oni koji su se ponijeli i odbili da mu se pokore i slijede ga.

Šejhul islam Ibn Tejmije, Allah mu se smilovao, rekao je: «Ima od ovih i takvih koji smatraju da je pridržavati se šerijatskih zabrana i naredbi obavezno samo dok se ne postigne određen stepen spoznaje ili stanja. Pa kada postigne određeni stepen znanja ili hala onda mu više nije obavezno da se pridržava poslaničkog šeriatata. On tada treba da se ravna sa kaderskom svemirskom istinom ili da radi sukladno svom osjećaju, intuiciji, otkrovenju i mišljenju, a da se ne osvrće na Kur'an i Sunnet.

Od ovakvih ima i onih koji se kažnjavaju zabranjivanjem osnovnih životnih potreba tako da mu postaje sve zabranjeno i sve tako dok ne postane totalno nemoćan.

Ima i onih koji se kažnjavaju zabranom vršenja bilo kojih ibadeta sve dok ne postane grijешnik. Ima ih i koji se kažnjavaju uzimanjem imana tako da postane otpadnik, munafik ili nevjernik, i to javno. Ovakvih ima veoma mnogo, i mnogi od njih te svoje postupke pravdaju kazivanjem o Musau i Hidru.»¹

Poslije jedne stranice, Allah mu se smilovao, rekao je: «Što se tiče njihova dokazivanja kazivanja o Musau i Hidru, oni to čine sa dva aspekta:

Prvi, govore da je Hidir znao Božansku sveobuhvatnu volju i sveopću Božansku nakanu a

¹ El-Fetava, 11/418, Tesavvuf.

to je kosmička istina. Zato mu se ne može zamjeriti u onim stvarima koje je uradio suprotno šeriatskim naredbama i zabranama.

Ova konstatacija je ogromno neznanje i zabuda. Čak je to veliko licemjerstvo i nevjerovanje. Ona sadrži da svako onaj ko vjeruje u kader i da je Allah tvorac svega, da se na njega ne odnose šeriatske naredbe i zabrane. Ovo je pravo negiranje svih Allahovih Knjiga, poslanika i svega onoga sa čime su došli od naredbi i zabrana...

Drugi, od ovih ima i onih koji vjeruju da je nekim evlijama dozvoljeno osloboditi se poslaničkog šeriata kao što je bilo Hidru dozvoljeno da ne slijedi šeriata Musaa, a.s.

Oni smatraju da evlija u nekim svojim otrovenjima ili kontaktima dobiva nešto što ga čini nezavisnim od slijeđenja Poslanika, s.a.v.s., integralno u svim ili parcijalno u nekim stvarima.

Mnogi od ovakvih daju prednost evliji, općenito ili u nekim stvarima, normalno, po njihovom mišljenju, nad Poslanikom, s.a.v.s. Sve to oni rade misleći da u kazivanjima o Hidru imaju dokaz za to.

Sva ova naglabanja su najveće neznanje i zabuda, čak su to najveće vrste licemjerstva, ateizma i nevjerovanje.

Nužno je poznato u islamu da je poslanstvo Muhammeda b. Abdullaha namijenjeno cijelom čovječanstvu, Arapima i nearapima, kraljevima i asketama, učenjacima i masama, i da je ono vječno i važeće sve do Sudnjeg dana. Čak je ono

poslano svim ljudima i džinima.

Svakom stvorenju je naređeno da ga slijedi, da mu se pokori, da se pridržava onoga što je propisao u vjeri svome ummetu, što im je naredio da rade i zabranio da ga se klone. Čak kada bi prethodni poslanici bili živi, bili bi dužni da ga slijede i da mu se pokore.»Potom je, Allah mu se smilovao, rekao: «

Potvrđeno je vjerodostojnim hadisom da, kada se Isa b. Merjem se spusti sa nebesa, on će slijediti šeriat Muhammeda b. Abdullaha, s.a.v.s.

Prema tome, ako je obaveza onim poslanicima koji dožive da ga slijede i pomognu, kako onda da to ne bude obaveza onih koji nisu poslanici»?!

Potom je, Allah mu se smilovao, rekao: «O- no što objašnjava njihovu grešku u koju su zapali u svom dokazivanju sa kazivanjem o Musau i Hidru je to što Musa nije bio poslat Hidru, jer da mu je bio poslan dužnost bi Hidru bila da ga slijedi i da mu se pokori.

Potvrđeno je u dva Sahiha da je Hidir rekao Musau: *«O, Musa! Ja posjedujem znanje kojem me je Allah podučio, a koje ti ne posjeduješ, a i ti posjeduješ znanje kojem te je Allah podučio, a koje ja ne posjedujem.»*

To je zato što je Musaovo poslanstvo bilo lokalnog karaktera.

Potvrđeno je u **Sahihima** putem više predaja koje se prenose od Poslanika, s.a.v.s., da je on, govoreći o onome čime ga je Allah odlikovao nad ostalim poslanicima, rekao: *«Svaki poslanik*

je bio slat samo svom narodu a ja sam poslat cijelom čovječanstvu.»

Znači, Muhammedova, s.a.v.s., misija je općevažeća za sve ljude i nikom od njih nije dozvoljeno da odbije da ga slijedi ili da mu se ne pokori smatrajući da mu je njegova poslanica nepotrebna, kao što je bilo dozvoljeno Hidru da ne slijedi Musaa i da mu se ne pokori zbog posjedovanja znanja kojem ga je Allah podučio.

Također, niko nema pravo od onih do kojih dopre islam reći Muhammedu: «Ja posjedujem znanje kojim me je Allah podučio a koje ti ne posjeduješ. Ko dozvoli ovo ili ko bude vjerovao da bilo ko od ljudi, sufija, pobožnjaka ili drugih ima pravo da se okrene od Muhammedove, s.a.v.s., d'awe i da ga ne slijedi on je nevjernik kod svih muslimana. Dokazi za ovo su mnogobrojni u Kur'anu i Sunnetu i nema potrebi ih ovdje navoditi.

U kazivanju o Hidru ne postoji zanemarivanje šerijata. To potvrđuje činjenica da je sam Hidir obrazložio razloge Musaa, a.s., zbog kojih je uradio ono što je uradio. Musa, a.s., složio se s njime nakon čega više nisu dolazili u kontradiktornost.

A da je ono što je uradio Hidir bilo suprotno Musaovom Šeriatu on se ne bi s njim složio...»

Ovo je, otprilike rezime njegova govora u kome je dovoljno objašnjenje za ovo pitanje.

Iz ovoga se vidi da nikom nije dozvoljeno da se oslobodi Muhammedova, s.a.v.s., šerijata, kako to tvrde ekstremne šiije potkrepljujući svoj stav riječima Uzvišenog: **﴿وَاعْبُدْ رَبَّكَ حَتَّىٰ يَأْتِيَكَ﴾**

اليقين – "Obožavaj svog Gospodara sve dok ti ne dođe jekin (smrt)" (El-Hidžr, 99), smatrajući da se riječ jekin u ajetu odnosi na znanje i spoznaju pa, prema tome, na osnovu ovog ajeta, po njihovu mišljenju, dozvoljeno je onome koji dostigne određene stepene znanja i spoznaje da se oslobodi šeriatskih naredbi i zabrana. Ovo je, bez sumnje, nevjerovanje i izlazak iz islama konsenzusom svih učenjaka.

Kako li je samo divno ono što je Ibnul Kajjim rekao u svome djelu Nunijje:

*Šta je kufr do inat i odbijanje onog
sa čime je došao Poslanik a prihvatanje nečijeg
mišljenja?*

Pogledaj, možda si ti ovakav a da ga i ne izgovoriš

i tako propast sebi obezbijediš!

Ako je odbacivanje nečega sa čim je došao Poslanik, s.a.v.s., nevjerovanje, pa šta je onda odbacivanje cijeloga Šeriata?! Neka je Allah na pomoći!

**DESETA STVAR
KOJA
PONIŠTAVA I
RUŠI ISLAM**

Šejh, Allah mu se smilovao, rekao je:

Okretanje (zapostavljanje) Allahove vjera, ne proučavajući i ne prakticirajući je. Dokaz za to su riječi Uzvišenog:

﴿وَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّنْ ذُكِّرَ بِآيَاتِ رَبِّهِ ثُمَّ أَعْرَضَ عَنْهَا إِنَّا مِنَ الْمُجْرِمِينَ مُتَقَمُونَ﴾

"A ima li nepravednijeg od onoga koji, opomenut riječima Gospodara svoga, njima leđa okreće? Mi ćemo, zaista, kazniti zlikovce!" (Es-Sedžde, 22).

Pod okretanjem od vjere koje se izvodi iz islama misli se na okretanje spoznaje temelja vjere preko kojeg čovjek postaje muslimanom i pored toga što ne poznaje detalje vjere, jer detalje vjere poznaju samo učenjaci i studenti.

Autoritet šejh Abdullatif b. Abdurrahman b. Hasan je upitan o okretanju od vjere koje ruši islam pa je rekao: « Stanja ljudi se uveliko diferenciraju. Oni se diferenciraju na osnovu stepena njihova imana ako ga u osnovi posjeduju. Aljkavost i širk ne potpadaju pod kategoriju ostavljanja obaveza i mustehab stvari. Pa ako ne bude postojala osnova preko koje se ulazi u islam i ako se od nje potpuno okrene to će biti nevjerovanje okretanja /zanemarivanja/, kao što se to potvrđuje u ovim ajetima.

﴿وَلَقَدْ ذَرَأْنَا لِجَهَنَّمَ كَثِيرًا مِّنَ الْجِنِّ وَالْإِنسِ﴾

"Mi smo za džehennem mnoge džine i ljude stvorili" (El-E'araf, 179).

﴿وَمَنْ أَعْرَضَ عَن ذِكْرِي فَإِنَّ لَهُ مَعِيشَةً ضَنْكًا﴾

"A onaj ko okrene glavu od Knjige Moje, taj će teškim životom živjeti" (Taha, 124).

Šejh Sulejman b. Sehman je rekao: «Iz govora Šejha se zaključuje da čovjek postaje nevjernikom odbijanjem da se poduči temeljnim stvarima putem kojih se ulazi u islam, a ne ostavljanjem vadžiba i mustehaba.»¹

Autoritet Ibnul Kajjim, Allah mu se smilovao, u djelu **Medaridžu-s-salikin** je rekao: «Velikog nevjerovanja imamo pet vrsta.»

Potom ih je naveo a zatim rekao: «Što se tiče nevjerovanja okretanja, pod tim se podrazumijeva da se neko okrene sluhom i srcem od Poslanika, s.a.v.s., ne smatrajući ga istinitim niti lažovom, ne voli ga niti ga mrzi, niti ga uopće interesuje ono sa čim je došao.»

Iz ovog objašnjenja ove vrste nevjerstva otkriva ti se status mnogih obožavalaca kaburu našeg vremena, a i prije. Takvi su se potpuno okrenuli, svojim čulima i srcima, od onoga sa čim je došao Poslanik, s.a.v.s. Ne slušajući savjet onoga koji savjetuje niti uputu onog koji na nju ukazuje. Ovakvi su zbog ovih svojih postupaka nevjernici.

Uzvišeni je rekao:

﴿وَالَّذِينَ كَفَرُوا عَمَّا أُنذِرُوا مُعْرِضُونَ﴾

"Ali nevjernici okreću glave od onoga čime im se prijeti" (El-Ahkaf, 3).

Za ovakve se ne može reći da su neznalice i

¹ Ed-Dureru-s-sunnijetu, 10/472-473.

da se ne mogu smatrati nevjernicima zbog tog njihova neznanja. To zbog toga što kada se neznalici ukaže na grešku on se pokori istini i napusti laž. Međutim, ovakvi su uporni u obožavanju kipova i ne slušaju govor Allaha niti govor Njegova Poslanika, s.a.v.s. Ne samo to, nego oni silovito odvrćaju od savjeta onih koji savjetuju pa čak i napadaju onog ko osudi te njihove laži i zablude. Prema tome, protiv njih je donesen dokaz i oni nemaju opravdanja da ga ne prihvate. U pitanju je samo inat.

Uzvišeni je rekao:

﴿وَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّنْ ذُكِّرَ بِآيَاتِ رَبِّهِ ثُمَّ أَعْرَضَ عَنْهَا
إِنَّا مِنَ الْمُجْرِمِينَ مُتَقَمُونَ﴾

"A ima li nepravednijeg od onog koji, opomenut riječima Gospodara svoga, njim leđa okrene? Mi ćemo, zaista, kazniti zlikovce!" (Es-Sedžde, 22).

Status onog koji se šali, koji je ozbiljan, onog koji se boji i koji je prisiljen

Nakon što je autor, Allah mu se smilovao, naveo ovih deset rušitelja islama, rekao je:

Nema nikakve razlike u svim ovim stvarima koje poništavaju i ruše islam između onog ko ih bude radio u šali, zbilji ili iz straha¹ osim ako bude prisiljen na njih.

Dokaz za izuzetak onog ko ih uradi iz prisile su sljedeće riječi Uzvišenog:

﴿مَنْ كَفَرَ بِاللَّهِ مِنْ بَعْدِ إِيمَانِهِ إِلَّا مَنْ أَكْرَهَ وَقَلْبُهُ مُطْمَئِنٌّ بِالْإِيمَانِ وَلَكِنْ مَنْ شَرَحَ بِالْكُفْرِ صَدْرًا فَعَلَيْهِمْ غَضَبٌ مِّنَ اللَّهِ وَلَهُمْ عَذَابٌ عَظِيمٌ﴾

"Onoga koji zaniječe Allaha, nakon što je u Njega vjerovao, osim ako bude na to primoran, a srce mu ostane čvrsto u vjeri, čeka Allahova kazna. One kojima se nevjerovanje bude mililo stići će srdžba Allahova i njih čeka patnja velika" (En-Nabl, 106).

Prisila može biti u riječima i djelima suprot-

¹ Tj. iz straha za svoj imetak i ugled, kako se to vidi iz sljedećeg autorova citata kojeg ćemo kasnije navesti).

no onima koji tvrde da u djelima ne može biti prisile, jer je spomenuti stav suprotan osnovnom značenju ajeta.

Potom je Šejh rekao:

Sve spomenute stvari su veoma opasne i ljudi ih najčešće čine.

Zaključak

Završimo ovaj komentar onim što je Šejh, Allah mu se smilovao, rekao u djelu **Kešfu-š-šubuhati**, jer je to veličanstven govor koji pojašnjava prethodno i uklanja nejasnoće. Mnogi ljudi čine te stvari, jer su zanemarili da uče svoju vjeru i ono što im je Allah naredio.

Rekao je, da mu se Allah smiluje, slijedeće: «Nema dileme oko toga da se vjerovanje mora očitovati srcem, jezikom i djelom, pa ko se nešto od ovoga ne nađe kod nekoga, on se ne može smatrati muslimanom. Ako bi neko vjerovao ali ne bi radio po onome što to vjerovanje zahtjeva takav bi bio nevjernik inadžija, kao što su bili Faraon, Iblis i njima sl.

Ovdje mnogi ljudi griješe kad govore: To je istina, mi je razumijemo i svjedočimo da je to istina, ali ne možemo da je primijenimo, jer u našim krajevima ne ide osim samo ono što su oni uobičajili... ili navode neka druga opravdanja.

Ovaj jadnik ne zna da većina vođa nevjerovanje znaju istinu ali je upravo ostavljaju zbog nekih opravdanja i razloga. To je i Uzvišeni potvrdio u slijedećem ajetu:

﴿اشْتَرَوْا بِآيَاتِ اللَّهِ ثَمَنًا قَلِيلًا﴾

"Oni Allahove ajeté za ono što malo vrijedi zamjenjuju" (Et-Teuibe, 9),

kao i u drugim ajetima kao npr.:

﴿يَعْرِفُونَهُ كَمَا يَعْرِفُونَ أَبْنَاءَهُمْ﴾

"...znaju Poslanika kao što sinove svoje znaju" (El-Bekare, 146).

Ako bude radio po imanu samo formalno ne shvatajući ga ili ne vjerujući svojim srcem, takav je munafik (licemjer) koji je gori od pravog nevjernika. Uzvišeni veli:

﴿إِنَّ الْمُنَافِقِينَ فِي الدَّرَكِ الْأَسْفَلِ مِنَ النَّارِ﴾

"Licemjéri će na samom dnu Džehennema biti i ti im nećeš zaštitnika naći" (En-Nisa, 145).

Ovo pitanje je veliko i dugo. Ono će ti se otkriti ako ga promotriš kroz govor (život) ljudi. Vidjet ćeš da ima onih koji znaju istinu ali ne rade po njoj bojeći se za umanjenje dunjaluka ili autoriteta¹ ili da bi se nekome dodvorili. A vidjet ćeš i one koji formalno rade po imanu a kada ih upitaš šta vjeruju u srcu neće ti znati odgovoriti.

Međutim, tebi je obaveza da razumiješ dva ajeta iz Allahove Knjige:

¹ Ovo je vrlo česta pojava u našem vremenu. Tako mi Allaha dešava se i gore od toga. Zapazit ćeš i one koji se bore protiv vjernika i koji se dodvoravaju svojim odgovornim optužujući i potvarajući vjernika kako im te glavešine ne bi ukinule mita i plate. I pored toga takvi tvrde da su vjernici. Takvi ne kriju svoje protivljenje i proteste protiv onih koji se bore protiv Allahovih neprijatelja i na taj način se približavaju Allahu. Takvi su spojili sa licemjerstvom, aljkavost u imanu i zanemarivanje obaveza koje iman zahtjeva. Neka je Allah na pomoći.

Prvi je:

﴿لَا تَعْتَذِرُوا قَدْ كَفَرْتُمْ بَعْدَ إِيمَانِكُمْ﴾

"Ne ispričavajte se! Jasno je da ste nevjernici, a tvrdili ste da ste vjernici" (Et-Tevbe, 66).

Ako je potvrđeno da su neki ashabi koji su se borili sa Allahovim Poslanikom, s.a.v.s., zbog jedne riječi koju su rekli u šali i zabavi učinili nevjerovanje, onda će ti biti jasno da su riječi nevjerovanje ili činjenje nevjerovanje iz bojazni za svoj dunjaluk, autoritet ili gubljenje nečije pažnje veće od onoga što su oni izgovorili u šali i zabavi.

Drugi je:

﴿مَنْ كَفَرَ بِاللَّهِ مِنْ بَعْدِ إِيمَانِهِ إِلَّا مَنْ أَكْرَهَ وَقَلْبُهُ مُطْمَئِنٌّ بِالْإِيمَانِ وَلَكِنْ مَنْ شَرَحَ بِالْكُفْرِ صَدْرًا فَعَلَيْهِمْ غَضَبٌ مِنَ اللَّهِ وَلَهُمْ عَذَابٌ عَظِيمٌ * ذَلِكَ بِأَنَّهُمْ اسْتَحَبُّوا الْحَيَاةَ الدُّنْيَا عَلَى الْآخِرَةِ﴾

"Onoga koji zaniječe Allaha, nakon što je Njega vjerovao, osim ako bude na to primoran, a srce mu ostane čvrsto u vjeri, čeka Allahova kazna. One kojima se nevjerovanje bude mililo stići će srdžba Allahova i njih čeka patnja velika, zato što više vole život na ovom nego na onom svijetu" (En-Nabl, 106-107).

Prema tome, vidimo da Allah od spomenutih nije nikoga poštediti osim onoga koji bude prisiljen na to pod uvjetom da mu srce ostane čvrsto u vjeri. Svi drugi učiniće nevjerovanje ako spomenute stvari budu radili iz bilo kojih

drugih pobuda, svejedno bilo to iz straha, pohlepe, dodvoravanja, zaštite svoje domovine, porodice, familije, imetka ili to radili iz šale i zabave, svi će oni tim svojim postupcima postati nevjerniciosim onoga ko to uradi iz prisile.

Spomenuti ajet na to upućuje sa dva aspekta..

Prvi, "*Osim ako na to bude primoran*". Iz ovoga se vidi da je Allah iz spomenutog propisa u ajetu izuzeo samo onoga koji bude prisiljen na nevjerovanje. Poznato je da se čovjek može prisiliti samo na neki govor ili djelo. Što se tiče uverenja u srcu, na to se ne može niko prisiliti.

Drugi, su riječi Uzvišenog: "*Zato što više vole život na ovom nego na onom svijetu.*"

Ovdje se jasno reklo da uzrok ovog nevjerovanja i kazne nije vjerovanje ili neznanje ili mržnja prema vjeri i ljubav prema nevjerovanju, nego je njihov uzrok taj njihov odnos prema ovom svijetu i davanje prednosti njemu nad vjerom, a Allah, neka Mu je slava, opet najbolje zna.»

Dodatak

Nakon što se iz prethodnog saznalo koje stvari poništavaju iman, poništavaju dobra djela i čini onoga ko ih rade od onih koji će vječno ostati u Vatri, trebalo bi znati da musliman ponekad može nešto reći ili uraditi što je po Kur'anu, Sunnetu i konsenzusu naših dobrih prethodnika nevjerovanje ili otpadništvo od islama. Međutim, nema korelacijske veze kod učenjaka između djela koje je nevjerovanje i osuđivanja određenog čovjeka za nevjerovanje.

Prema tome, svako ko uradi neko djelo koje izvodi iz vjere ne može osuditi za nevjerovanje zbog toga, što znači da neki govor ili djelo mogu biti nevjerovanje ali se zbog toga ne smije osuditi onaj ko ga je rekao ili uradio da je nevjernik osim pod određenim uvjetima. Da bi se neko osudio za nevjerstvo nužno je da se kod njega ispune određeni šarti i uklone određene prepreke, jer je moguće da je neko nanovo primio islam i da uradi neko djelo koje izvodi iz vjere a da ne zna da ono ima takav status u islamu. Zato, kada mu se objasni njegova prava suština, on će ga se okaniti. A moguće je da neko nešto negira pogrešno ga tumačeći (*te'vileći*)...kao da uradi i još mnoge druge stvari na takav način koji zabranjuje da se neko za njih osudi za nevjerovanje.

Ovo je veličanstveno pravilo koje se mora razumjeti i uvažiti, jer osuditi nekoga za nevjerovanje nema pravo nijedno stvorenje na osno-

vu svoji strasti i ćejfova. U tome se moraju konsultovati Kur'an i Sunnet i to na način kako su ga konsultovali po tom pitanju naši dobri prethodnici. Pa kome Allah i Njegov Poslanik presude da je nevjernik, i protiv koga se donese dokaz takav je uistinu nevjernik a koga ne osude i protiv koga nema dokaza takav se ne smije optužiti za nevjerovanje.

U dva Sahiha a i u drugim hadiskim zbirka-ma se prenosi od Ebu Hurejrea, r.a., da je Poslanik, s.a.v.s., rekao: *"Neki čovjek je prema sebi bio uveliko neodgovoran. Kada mu je došla smrt, oporuči je svojoj djeci i rekao: Kada umrem, spali te me, potom me sameljite i bacite u more kada bude bura, jer, tako mi Allaha, ako me se domogne moj Gospodar, kaznit će me kaznom kojom još nikoga nije kaznio."*

Kada je umro djeca su izvršila oporuku. Allah je rekao zemlji: «Vrati ono što si uzela.» Potom je čovjek ustao. Allah ga je tada upitao: «Šta te navelo da to uradiš?» Rekao je: «Bojao sam Te se, Gospodaru.» Zbog toga mu je Allah oprostio.»

Šejhul islam Ibn Tejmije, Allah mu se smilovao, u svome djelu El-Fetava, 3/231., rekao je: «Ovaj čovjek je sumnjao u Allahovu moć i u svoje ponovno proživljenje nakon što postane pepeo, pa čak je vjerovao da neće biti proživljen. Ovakvo uvjerenje je nevjerovanje kod svih muslimana. Međutim, on je bio neznalica i to nije poznavao, ali je bio vjernik koji se bojao Allaha i Njegove kazne pa mu je Allah zbog toga oprostio.

Prema tome, onaj koji nešto tumači (*te'vili*),

a mudžtehid je i nastoji u isto vrijeme da slijedi Poslanika, s.a.v.s., preči je od ovoga čovjeka da mu bude oprošteno.»

U djelu **El Masailul mardinije**, str. 71, Ibn Tejmiije, Allah mu se smilovao, rekao je: «Suština ovog pitanja leži u tome da neki govor ponekad može biti nevjerovanje pa se uopsteno za onog ko ga bude radio može reći da je nevjernik, kao npr. da se kaže: «Ko kaže to i to postaje nevjernik».

Međutim, za određenu osobu koja je rekla da nije dozvoljeno reći da je neko nevjernik sve dok se ne donese dokaz kojim se dokazuje da je dotični uistinu počinio nevjerovanje.»

Iz izloženog se može zaključiti da mezheb ehl sunneta pravi razliku između djela koje je nevjerstvo i osuđivanja počinioaca tog djela za nevjerovanje.

Takav je slučaj i sa novotarijama, i tu postoji razlika između djela koje je novotarija i osuđivanje počinioaca tog djela ili govora za inovatorstvo u vjeri, jer svako ko radi novotarije ne može se osuditi da je i bid'adžija (inovator).

Ko posmatra životopis (siru) naših dobrih prethodnika spoznat će suštinu ovog govora i saznat će da je ovo bio njihov mezheb i pravac.

Vidjet će kako su oni bili u tome pravedni i pravični, kako im je govor bio precizan i tačan i koliko su nastojali i težili da upute svijet ka Pravom Putu. A sve su to bile posljedice posebnog znanja i dobrih djela koja su činili i kojim ih je Allah odabrao.

Ovo je u isto vrijeme i dužnost (vadžib) svih

ljudi (muslimana), da im namjera bude da objašnjavaju istinu i da pravedno i pravično uklanjaju zabludu kako bi Allahova vjera zavládala svijetom.

I neka je hvala Allahu, Gospodaru svjetova.

Sadržaj

PREDGOVOR	5
PREDGOVOR ŠESTOM IZDANJU OVOG DJELA...	7
PREDGOVOR PRVOM IZDANJU OVOG DJELA	8
KOMENTAR DJELA: STVARI KOJE PONIŠTAVAJU VJEROVANJE (IMAN)	13
PRVA STVAR KOJA NARUŠAVA I PONIŠTAVA VJEROVANJE (IMAN).....	15
PRVA VRSTA: VELIKI ŠIRK	18
<i>Prva vrsta velikog širka: širk u dovi</i>	<i>20</i>
<i>Druga vrsta velikog širka: širk u nijjetu, volji i namjeri.....</i>	<i>21</i>
<i>Treća vrsta velikog širka: širk i pokornosti.....</i>	<i>22</i>
<i>Četvrta vrsta velikog širka: širk u ljubavi</i>	<i>24</i>
DRUGA VRSTA: MALI ŠIRK	27
DRUGA STVAR KOJA PONIŠTAVA ISLAM	35
TREĆA STVAR KOJA PONIŠTAVA I RUŠI ISLAM	45
ČETVRTA STVAR KOJA PONIŠTAVA I RUŠI ISLAM	59
<i>Prvo pitanje glasi:</i>	<i>61</i>
<i>Drugo pitanje</i>	<i>63</i>
PETA STVAR KOJA PONIŠTAVA I RUŠI ISLAM .	71
ŠESTA STVAR KOJA PONIŠTAVA I RUŠI ISLAM	79
SEDMA STVAR KOJA PONIŠTAVA I RUŠI ISLAM	87
PITANJA KOJA SE TIČU SIHRA	91

PRVO PITANJE: DA LI JE SIHR ZAISTA STVARNOST?	91
DRUGO PITANJE: O ŠERIATSKOM STATUSU SIHIRBAŽA (VRAČARA)	94
TREĆE PITANJE: O UBIJANJU ČAROBNJAKA I ČAROBNJAKINJE	96
ČETVRTO PITANJE: UKLANJANJE SIHRA OD ONOGA KO JE OPSIHRAN	99
OSMA STVAR KOJA PONIŠTAVA I RUŠI ISLAM	101
DEVETA STVAR KOJA PONIŠTAVA I RUŠI ISLAM	105
DESETA STVAR KOJA PONIŠTAVA I RUŠI ISLAM	115
STATUS ONOG KOJI SE ŠALI, KOJI JE OZBILJAN, ONOG KOJI SE BOJI I KOJI JE PRISILJEN	120
ZAKLJUČAK	122
DODATAK	126
SADRŽAJ	130